

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உபுத். சத். உச.] துஷாசுஉஸ்ரு. மார்சுநீம. உசு நேயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, December 28, 1843. [Vol. III. No. 24.

வேதியரோழக்கம்.

கூம். சோதனை.

நிருச்சபையைப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. உனக்குவிட்டசீமைபீற் சோம்பலிற் திடுகிறாயோ? ஒரு வடுகுத்திபுருக்கும் ஊருக்குப்போய் விசாரிக்கிறாயோ? மற்றவர்களைப்போல ஏழைச்சாண்களையும் பராமரிக்கிறாயோ? உபதேசிக்கேட்ட தரித்திரர் பேசாதருக்கு விருத்தவலோ? என் இரட்டிக்கவந்த வலாயென்றயி இதோ தரித்திரர் உபதேசிக்கேட்டார்கள். இனித் தரித்திரரை விசாரியாத உபதேசியாய்க்கண்டிதமாய்க் கணக்குக்கோரோ?

உ. சீமை திரியும்பாது கீசெய்யுற் தன்மைபென்? ஒருருக் குக்கென்ற்போலே சிறு சீசைகளை ஒருத்தனையும் விடாதழைப்பித்துப் பாவவிமோசனஞ் செய்ததோலென்று விசாரித்துக் குறைகண்டவிடத்திறன்முத்துத் தாய் தகப்பனை சித்தித்தவர்கையடித்துச் சிறிபேர்செய்த குற்றங்களைப் பெரியோர்மேற் குறைகண்டால் இவர்களுமவர்களுள் ஆண்டவரது ஆக்கிணக்கஞ்சுப் புத்திசொல்வாயோ. ஆரிலேசெய்த ஆவலாதிபும் பிடித்தசண்டையும் வளர்ந்த பசையும் விசாரித்துக்கண்ட குறைகளைத் திரிக்க உபாயமாய் சபறும்படமுங்காட்டிப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? ஊருக்கூர் திரித்தொருநாள் பிராத்தனைபண்ணிப்போட்ட சோதனைகேசேவித்துக்குப்போய்க்கொண்ட மரத்திரத்திலே உன்உடன்திர்த்துத்தெய்திருக்கிறாயோ?

க. சணக்கெக்குப் பட்சத்தைக் காட்டுகிறாயோ? உபதேசிக்கேட்டும் மனமெக்குஞ் சொல்லும் தியாயங்களுக்கும் சணக்கெஞ்சுவேண்டெய்வலாது உன்கோபத்துக்கும் உன்னைக்கும்கும்கவத உனக்குயோசனியமல்ல. உலகெனியசாராருக்கிப்படி அஞ்சுகிறது சரிபோ, கீ காட்டும் பரமஞானத்தைப்பற்றி உன்னைக்கண்டவுட டன் எல்லாரும் ஓடுக்கி ஓடுக்கையிற் திருவே உனக்குயோசனியம்.

ச. சணக்கெட்டேற்றமே உனக்குக்கருத்தல்லாதே வேறிலையென் றொல்லாராக்குமொப்பிக்கப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? அவர்களுக்கி திச்சமயமாகுல் உன்மேலே பட்சமும் வணக்கமுமுண்டாம். அப்போது கீ அவர்களை எப்படியாட்டவேண்டுமோ எதிராம். கொடிய சிக்கத்தைபும் பட்சத்தாலமத்தி ஆட்டுவாரிவிடுவாயோ? இத்தப்பட்சமயில்லாவிட்டால் இரமில்லா விதைப்புப்போலாசினி வியவுகாண்பதரிதே.

கி. திடமித்தமராகப் பிறர்கைப்பொருளாசை காட்டாதிருப்பது மிகவும் வேண்டியதாகும். எந்த ஆகைகாட்டினாலும் உனக்கிணமாவதல்லாத கீபெம் பிரயாசமெல்லாம் உனக்குவேண்டிப்படுகிறென்று தோன்றுமே. அதிலுமவர்களுக்குமேற் பட்சமவராமல் அருவருப்புண்டாம். அறிசெய்கிஷ்ட சிண்கப்பர் கொள்கித்தியருக்கெழுதி உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டு திரிசிறவர்க்கு தங்களுக்கவேண்டியதெல்லாஞ் சணக்கெட்டதிலே வங்குவதே தியாயமென்றபின்பெழுதினதாவது, இதமெய்யாயினும் இதனற் சத்தியவேதம்பரம்ப விக்கினமு முண்டாமென்றமையால் காடுருவனும் கையிலொன்றும் வாக்மாமல் திரிசிறெனென்றார். இதோ பொருளாசை வேதம்பரம்புசிறுதற்கு விக்கினம்வந்தால் எந்த ஆக்கிணக்குப் பாத் திரமாவாரிசென்.

உ. ஆசாமயம் போகவொட்டாமற் சணக்கெக்குதவப்போகிறாயோ? சமயத்துக்குச்சொன்ன ஒருவார்த்தைப்பற்றி பலவாத்தமங்களைக் கையெற்றவதெனினாடி அந்தச் சமயத்தப்பினால் வையாதுமாகாத. ஒரு வறமையிலுமாயினும் விக்கினத்திலுமாயினும் தத்தென்கிற செய்திணைக்கேட்டால் ஒரு சாழிகை சிந்தவேண்டாம். உடனே போய் ஆதரனும் உறதியுஞ்சொல்லி அவனை விதிரப்படுத்தப் பிரயாசப்படுவாய். அப்படி மற்றொருவன் மயக்கிணை அறித்தவுடனேபோய் சபறும்பயமுங்காட்டி அவனைத்திருப்ப உன்வலானெடுக்கவாஞ் செய்வாய். இந்த ஆகையோட விழுமாரத்தாக்கி விழுந்தாரைத்தாக்கி எல்லாரையும் கையெய்தற் சமயங்களைவிடவேண்டாம்.

கூம். சோதனை.

அஞ்ஞானிகளைப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. மிதிதவர்களை மாத்திரம் விசாரிக்க உனக்குக் கட்டுகின்றிருக்கிறாயோ? மிதிதவின்விசாரிப்பும் பரம்ப அஞ்ஞானிகளுக்கும் சத்தியவேதத்தை அறிவிக்கக்கடனில்லையோ? இவர்களை விச்சலிமாப்குறித்த உபதேசிக்கக் கையெடுக்கப்பட்டார்கள். கேட்டவர்க்கு ஞானத்திணைக்குக்கூடப் பிறப்புப்போல் ஆகையாவவர்களைறித்த ஞானத்திணைப்படி கட்டுக்குத்திப் பிரயாசப்படுவது சியாயம் ஆயினும் சகல அஞ்ஞானிகளையும் படிப்பித்த ஞானத்திணைபெறவிக்க வருத்தித் திரியுக்கொண்ட யேசுசாதர் சந்தித்தாஸலவோ? ஆகையால் உன்னைத்தேடி வேதத்தைத்தேடி வந்தவர்களுக்கும் மாத்திரம் அரைச்சொல்லுகிறாயோ? கீயே அவர்களைத்தேடி உபாயமாய் அவர்க்கு மயக்கத்தைக் காட்டிப் புண்ணிப்பத்திமேலும் மோட்சத்திமேலும் ஆசைபற்றிவந்த அவர்க்கு மனசைத்திரும்ப வழியெல்லாம் பார்த்திறு உன்முழுவியல்பாம்.

உ. அஞ்ஞானிகளைத்திரும்ப அவர்களைநாசரிக்கும் அபத்தக்களை ஆராய்த்தறிப்பப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? எஞ்சிக்குணத்தை அறிபாதவன் அதற்கான மருத்துகொடுப்பாரோ? அஞ்ஞானத்திலே வழங்குந் தப்பித்தவனை அறிபாயல் மறப்பாரோ? அவைகளைப் படிக்கவும் அதற்குரிய தியாயங்களைப் படிக்கவும் உனக்குக் கட்டுகிறாயே. விசேஷமாய் எதுக்கும் பொதுவாகச் சிவதிபாயக்களுண்டாம். அவைகளை விசேஷமாயிப்பக்கவாய்.

க. சபாபமாய்வருஞ் சமயங்களைக்கொண்டு கீயவர்களுக்குப் புத்திசொல்லப்பார்க்கிறாயோ? அறிசெய்கிஷ்ட குசையப்பர் யேசுசாதருக்கு முதுபுத்தேசியாக்கும். அவரே சித்துதேசத்திற் போய்ப்பான தேவர்க்கு கோவில்களிக் கருத்தைக்கொண்டு எண்ணப்படாதபேர்களுக்குச் சத்தியவேதத்தைப் போதித்ததறிவோம். அப்படியேவந்த பரிபடைகோவு தாமதமும் வாயிலாய்நடிக்க உபாயங்களை அறித்தவனாகவும் இத்தக் குணங்களுக்கும்முண்டோவில்லைபோலென்றும் பார்த்தில்லாததை அடையப் பிரயாசப்பாடக்கவாய்.

கூம். சோதனை.

அவலகைக்காரரைப் பற்றின ஓழுக்கம்.

க. ஒருவன் அவலகையாய்க் கிடக்கிறதறித்து உன்வையமுயாதேபோலதும் உடனேபோகிறாயோ? என் அவசரமிருத்தானும் இதுமேலவசமொன்றில்லை. இதுவே உன்னைத்தியோசத்தின் முதற்கவமராகவும் உன்முழிற்றகை முநற்கடனாகவும் உனக்குவேண்டிய முதற்கருத்தாகவும் எண்ணக்கடவாய்.

உ. அவலகைக்காரர் கிட்டப்போய்ப்படித்த ஆயத்தத்தைப் பண்ணிக்கூடப்பிண்கைப் பாடமொப்புவித்தாற் போலக் குழறிச்சொன்னார் போதுமென்றிருக்கிறாயோ? மரணமே மோட்சத்துக்காகினும் கரகத்துக்காகினும் வாயிலாமே. பசாச சோதனையில் அகப்படாமல் அந்தச்சணமே தப்பினுவினிப்பயில்லை. அந்தச்சணத்திற் மோசம்வந்தால் வந்தகேடுன்றாக் திரும்பாதே. இதையறித்த கீயித்த ஆத்தமத்தைக் கையெற்ற மெய்யான ஆகையோடு அவனவனுக்குத் தக்கதாகப் புத்திசொல்லி விசுவாசம் எப்பிக்கை பத்தி மனவதரம்ப அவனுக்குண்டாகக் கூடவுருகியமுது பிரயாசப்படுவேண்டாமோ?

க. அவலகையினி வந்தவியாதி செடுகாநிற்றால் அடிக்கடிய வணக்காரணப்போய்ப் பொதுமைபயிருக்கவும் கலமரணத்துக்காய்த்தஞ்செய்யவும் உறதியொல்லிக்கொண்டு வருவாயோ; எத்தனைபேர்க்கு வியாதி பொதுக்கமார்ட்டாமல் ஆத்தமத்தைபுற் கொடுத்தார்கள். எத்தனைபேர்க்கொவெனில் சரித்துக்குவந்த வியாதிமால் தாழ்ச்சியடைந்து தங்கப்பாவங்களை வெறுத்து ஆத்தமம் பிழைச்செய்தார்கள். அவர்க்கு அப்படிக்கொடாம வித்தத்திணையால் வியாதிபெய் பலகைப் பொதுக்க கீயே புத்திசொல்லக்கடவாய்.

ச. மரணக்கிடக்கைதென்று கீ ஆயத்தஞ் சொன்னவுடனே அவனை விட்டுப்போகிறாயோ? அந்த ஆத்தமத்தைக் கெடுக்கவந்தப

சாக அப்படியாகக் குபோகாமல் ஆத்தமம் பிரியுத்தினியுல் கூட வே நிற்ருமல்லோ? அவனுக்கு நினைவெல்லாம் போனதென்பாய். ஆகிலும் அடையாளங்கொடுக்க மாட்டாதேபோனாலும் காதிலே சொன்னதை அனேகம்விசை கேட்கப்படுமென்றவலதைபாய்க் கிடந்து பிழைத்தபலரை சொன்னதறிவோம். மற்றப்படி வே ருள்துண்டு செய்யாமலும் அந்த ஆத்தமத்துக்குதவி செய்ய ரீபு ம் மற்றவர்களும் ஆண்டவரை வேண்டுகொள்ளக்கூடவீர்கள்.

இ. வியாதியாய்க் கிடக்கிறவர்கள் வறுமையைக்கண்டிருக்கி உ ள் ளுலாகாதேபோனாலும் உடையவர்களுக்கொண்டு தையயிபா டிதவிசெய்யப் பார்ச்சிறையோ? ஆரோச்சியிருந்தால் இரந்தானு லும் பிழைப்பார்கள் தரித்திரமுல் வியாதியுக் கூடினாற் பிழைக் கும் வழியில்லாமையால் அவர்களுக்குதவிசெய்ய மற்றவர்களுக்கு முழுக்கடன்குளே. இந்த நியாயங்களை அவர்களுக்குக்காட்டி இரந்தச் சமயத்திலுதவாமற்போனால் பாவமென்றுசொல்லி வியா தியாய்க்கிடக்கும் வறியவர்க்காதுதலாகவும் மற்றவர்க்குப் புண் ணிபமுண்டாகவும் பிரயாசப்பவோம்

க. செத்தவர்களை மரியாதை வணக்கத்தோடேயும் பத்தியா ளையோடேயும் செய்புஞ் சடக்குணைமுடித்துப் பூச்சியத்தோட டக்கவருவாயோ? இது திருச்சபையிலே யிகவும் எண்ணப்பட்ட கருமம். எறிக்த பிரேதங்களை ஒளித்தெந்தட்டக்கினதிலும் அ டைகம்பேர்களை வேசாட்டிகொண்டிருப்பிராணைத்தத்ததறியோம். இர்தப் புண்ணியத்தினாற் குறியென்பவர் ஆண்டவரால் அதிச யமான சகாயங்களைப் பெற்றதாக வேதத்தொழுதனதல்லா? மீளவும் செத்தவர்களாத்தமத்துக்காகக் கூடினபயவருமகன்ரு ப் வேண்டிக்கொள்ளவும் பிச்சை தருமங்களை எடுத்தவும் சொல்ல க்கடவாய். செத்தவன் மனிதர் தரித்திராமில் அந்த ஆத்தமத்து ிக்கு மற்றவர் விசேஷம் உதவிசெய்யும்படிக்குப் பிரயாசப்பட்ட க்கடவாய்.

அம். சோதனை.

விக்கென்களைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

க. அஞ்ஞானிகளினாலும் பசாசுகளினாலும் சத்தியவேதத்துக்கு விக்கென் வந்தவிடத்தில் எல்லாத்துக்குமுள்ளே ஆண்டவருதவி லைத்தேட மினைக்கிறையோ? சத்தியவேதம் பரம்பலமுக்குவதும் கத்தவிக்கென்களை நீக்கிவைத்தவதும் ஆண்டவர்காரியமுல் வரா மல்மாத்திரமாகும் கருமமுமல்லா ஆகையால் அவர் பாரமுல் க ம்பிக்கையும் முழுதும்வைத்து வேண்டிக்கொள்வது நியாயம். சி லபேர் ஆபத்துவந்தபோதே எல்லாத்தையும்நினைத்து எல்லாவுத வியையுந்தேடி ஆண்டவரைமாத்திரம் நினைப்பார்கள். அப்போ தலரும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உதவிசெய்யச் சித்தமாவா ரோ?

உ. வத்தவிக்கென்களைத் திரக்கப்பறச்சலுகைதேடினாற் குறை யல்லச் செய்யவேண்டிய கருமந்தானே. ஆகிலும் தேயுளமனித ர் சலுகையினுன்றி முழுதும்பினாற் குற்றமாமே. புறச்சலுகை உதவிதேடினவிடத்தில் அதைக்கொண்டவர்க்கு கருமத்தை முடிக்கவேண்டிக்கொண்டுதான் அவரைமாத்திரம்சம்பக்கடவாய். ஆண்டவரை நினையாமல் மனிதருதவியை கம்பினதினால்அனேகமு றைகாரியமாகாமற்குவேது நிச்சயம். வேதத்திலெழுதினபடியே ஆசனெக்கிற ராசாவை ஆண்டவர் கோபித்த நீ சிரிய ராசாவை கம்பினதொழிய ஆண்டவரை நினையாததினாற் சிரிய ராசாவின் ப டை உண்குதவியுமானதல்ல. இனி இன்று முதலுக்கமேலே பல படை எங்குமெதிர்த்து வரவுக் காண்பாடுமன்றா.

க. எழும்பின கலாபத்துச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே உனக் கு வருமுதல் மினைவென்ன? புதிதாய் முகத்தவிசமயபிரி அடித்த காரும் முகத்திற் காயுமோடுவென்று இரங்கியுக்கவாயோ? உன க்கு முத்திரம் அஞ்சி நீ தட்டியும் வழியைப் பார்ப்பாயோ? கல்ல இடையன் தான்மேய்க்குமாடுகளுக்காகவுயிரைக்கொடுப்பான் என் னு யேகநாதர் திருவுயமபற்றினதல்லாதே அப்படித்தானே செய் தார்?

ச. ஒரோரிடத்தில் விவகிப்போவது கல்லதாம். அப்படியே யேகநாதருக்கு செய்தார். ஆனால் விவகிப்போனாலும் மற்றச் ச னங்களுக்குக் கேடுவருமோவென்று இரக்கத்தினால் அஞ்சுவதல் லாதே உண்ணப்பற்றி அஞ்சவேண்டாம். உக்தொழில்செய்திரு க்த அப்போதைவர் அடியும் தீக்கையும் பட்டதனாற் சந்தோஷ க் கரட்டினார்களைத் தேவத்திலெழுதப்பட்ட தறியோம் வீ னவுத் தக்கனாடுதேசிகாட்டின ருணத்தின்றுண்டாயால் மற்றவர்க

ளுக்கு செய்வார்கள். கீ காட்டினவைச்சத்தால் அவர்கள் மயக்க கீ காட்டின தைரியமேசொன்ன மற்றவுதவிகளைப்பார்க்க அவர் களுக்குமூன் துணிவாகவுதவுமே. படைமுக்கந்தி பயத்தசெவக ரை மற்றவருக்கண்டஞ்சாதபடிக்குத் தவ்விட்டுக்கொள்பச்சொ ள்விலேதத்திலாண்டவர் கட்டணப்பிட்டுருந்தார். நீ தலைவருக யில் அச்சத்தைக்காட்டினால் மற்றவாஞ்சாதுமதியாய் திற்பார்க ளோ?

இ. உத்தவிக்கென்களுக்குக்கவதல்லாதே அதிலுதிதமாய்ச் செய்யத் துணிவுவிட்டு மயக்குகிறையோ? அந்தசெய்செய்தசவரி யார் தீர்த்தச் சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கிறதற்கு எவ்வளவாக வக்கென்கள் எழுப்பக்கண்டால் அவ்வளவுதமாய்ச் சந்தே ஷமும் கயமுக் தண்பவும் காட்டுவோம். அதேதெனில் காட்செய் வது ஆண்டவருக்குப் பொருத்தினதினாலல்லோ பசாசுகுதைப் பொருமல் அத்தனை விக்கென்களை எழுப்பப் பிரயாசப்படுமென் பாராம். கம்மால் விக்கென் வராமற்போனாற்போதம். மற்ற தெல்லாம் பொன்னுளிபறச் கடுகெருப்படிவுமாயோற் திருச்ச டைவளர்ந்ததிக்கமாய் வளக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

க. எப்போதானாலும் வேதத்தைப்பற்றிச் சிறைப்பட்டிருந்தீர யாநில் அதிலேகாட்டின மரியாதையென்ன? அத்தத்தமவாயி லே விசேஷமாய் உக்கையிலே வேதத்திம்மகிமை கிப்பதென்று தேறக்கடவாய் வேதத்தினிம்மத்தமாகப் பட்டக்கித்தையும் அடியு ள் சற்றுமெண்ணுதிருப்பதுத்தவிர அதிலே உளக்குடுவருமானமு ள் சந்தேஷமுமென்று காட்டக்கடவாய். அக்கங்கரத்தைக் காண்பிக்கவொண்ணுதாயினும் துணிவுக் தைரியமும் உனக்கதி லேயும் உள்வாந்தையிலேயும் காணச்செய்வாய். மீளவும் எப் போதாக்கலும் அத்தத்தமவாயில் உன்னடத்தில் ஆண்டவர் மகி மைவளக்கத் தொன்றவேண்டியதல்ல அவருணக்குதவியாக தீர் பாடுமன்று விசேஷமாய் கம்பக்கடவாய். அப்போது நீ தீர்ப் தும் வேதத்திமை திற்பதும் ஒருகையில் உக்கென்கதைப்பாரா மல் தச் வேதத்துக்கு வேண்டியாகிலும் ஆண்டவருக்கினைத் தாக் கிவிழ்வாட்டாமல் இரக்கப்பாரொழைபு நிச்சயமாமோ?

இதிலே எவ்வளவுப்பாசப் பிரித்துக்காட்டின உட்கெடுக்கு வே ன்குள ஒழுக்கமுறைகளை நீங்கள் ஒவ்வொன்றாயிராய்ச்ச உக்க னொழுக்கமும் அதற்கொத்ததோ ளுலையோடுவனறு பார்த்தக் கண்ட ருறைகளைத்திர்த்தக்காட்டின முறைப்படியே ஆண்ட வகுதவியைக்கொண்டு கடக்கத்துணவீர்கள். ஆண்டவர் பகை த்த பாவங்களை ஒழிக்க அவருளிச்செய்த வேதத்தைப்பரப்ப அ ள்மீட்டிராட்சித்த ஆத்தமங்களைக் கரையவேற்ற ஆண்டவர்க் மே லே பத்தியும் ஆத்தமங்க்கமேலே இரக்கமுல் உக்கமேற் பட் சமுமிருந்தால் ஆசையமுண்டாகக் காட்டினமுறையொடுகூடுக் கவாசையமுண்டாம்.

வேதியொழுக்கம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.) Literary education of former times; especially (CHAP. XIII.)
that of Greece and Rome.

1. We have taken a brief survey of the nature of oral or spoken language, and of the means derived in different ages and parts of the world to render the transitory ideas it communicates permanent, by means of pictures or symbolical signs; so that what is once spoken may conveniently be copied or written down, and treasured up for future ages.
2. We will now trace, hastily, the progress of education in Greece and Rome especially, as the people of those countries were more celebrated than any of the ancient nations for their literary and scientific acquirements.
3. Among the Greek states, that of Athens was by far the most renowned for its love of letters and science; and the age of Pericles may be selected as affording the fairest specimen of the manner in which education was conducted. This era may be regarded as contemporary with the reign of Artaxerxes the First, of Persia, and Alexander the Second, of Macedon, the rebuilding of the temple at Jerusalem, under Nehemiah, and the establishment of the decemvirs at Rome.
4. The elementary branches of education were acquired among the Athenians, sometimes by private instruction, but more generally by public schools. For the first five or six years, however, not the smallest effort was made to improve the mind. The whole of this time was devoted to sports and pastimes, for the purpose of giving strength to the body; and these exercises were always continued, under particular regulations, and constituted a very important part of Athenian education.
5. The general circle of study among the Greeks comprised the seven liberal arts of grammar, rhetoric, logic, arithmetic, music, geometry, and astronomy. The two first were commenced earliest, and occupied by far the greatest attention of the scholar. They were never permitted to study any language but their own because they regarded all other nations as barbarians.

6. The education of Athenian females was, for the most part, very limited. Those of the middle rank of life were seldom taught any thing more than to read, write, sew, and prepare wool for clothing, and superintend domestic concerns. Even those of the higher ranks, who were educated with the utmost refinement, besides the general knowledge just mentioned, were only instructed how to take some part in the public festivals and other religious ceremonies of the country, such as carrying the sacred baskets on their heads, or joining the hymns or sacred dances.

7. There were but few private libraries, and these were scantily supplied. Books were rare, and very expensive; Plato gave a hundred minæ, or three hundred and seventy-five pounds for three small treatises by Philolaus.

8. The Romans at first devoted themselves altogether to arms and agriculture, and paid no attention to the improvement of their native tongue. But after their conquest of Greece, they became imbued with the love of its philosophy and rhetoric, and ultimately made eloquence their chief and favorite study. Their conquests enabled them to gather the rare and costly works and productions of all the world into their capital, Rome, and hence their libraries and museums were far more extensive than even Athens could boast.

9. Still the Greeks were their masters in polite literature, and almost all the distinguished Roman youth were sent to Athens to complete their education, long after that city was a Roman province. Cicero advises all his young friends who showed a love of study to go to Greece, "that they might drink from fountains rather than rivulets."

10. Elegance and accomplishments seem to have been the object of attainment with the Romans as well as Greeks, rather than deep, physical and analytical science. Rome had no institution for a general course of science, and the mass of the people were ignorant and degraded. Rome added but very little to the stock of learning she derived from Greece, nor had much been added at any subsequent era till within the last two centuries.

11. After the fall of Rome, in the fifth century of the Christian era, the Goths and Vandals held possession of the fairest places of the earth, and the thousand years of ignorance and barbarism commenced in Europe, called the dark or middle ages. During this long and awful lethargy of the human mind, many single individuals of transcendent talents arose at scattered intervals, like single stars breaking through the thick gloom of a mid-night storm; but though the light fell brightly for a moment, it could not dispel the gross blackness of ignorance and vice, superstition and hypocrisy, which enveloped the miscalled Christian world.

12. In the fifteenth century began the revival of letters, and so wonderful was soon the change in the human mind, that it seemed as though God had, a second time, said, "Let there be light, and there was light." Discoveries in science and the arts were constantly increasing; among the most important may be named those of paper and clock-making, printing, telescopes, gun-powder, the mariner's compass; then, too, science established the fact that the earth was a sphere, and that the planets revolved around the sun.

13. The Reformation, and the scientific discoveries of lord Bacon seem to have fixed the permanency of knowledge among the human race, nor can we conceive it possible another period of mental darkness can ever prevail in the Christian world.

14. Compare the intellectual education of the people of Greece and Rome with the real, practical and useful knowledge of the nations of Europe, and especially that possessed by the republicans of the United States of America, and how great is the contrast! Then the classical or ornamental branches were cultivated in courts, the speculative or philosophical in schools, but there was nothing for the citizen, the artist, and the mechanic.

15. Now academies, societies, schools and lyceums are for the common people, the knowledge flowing around them they are taught to appropriate; and thus are awakened their own energies and resources, while they reflect, with increased hate, the light in which they are walking.

16. But with all our learning, let us never forget that Christianity is the most perfect kind of knowledge. It is the Christian religion only which can make us essentially and permanently useful, good, and contented in this world; and to its blessed promises alone are we indebted for our hopes of immortal life. In our study of the Book of Nature, therefore, our thoughts should be constantly elevated to the Source from whence all things material and immaterial have had their origin; and while we read his goodness and power in his works, let us bow our hearts in humble adoration and fervent love before the God of Nature.

(Translation of the above.)

கூட்டுள்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

இரண்டாம் பகுதி.—வக. அதிகாரம்.

கிரேக்கர், உரோமர் முற்காலத்திலுடைய துகொண்ட சாத்திரஞ்செய்தியாகிய பற்றி.

க. வாயினுற் பேசப்படும் பாடலின் தன்மையையும், உலகத்தி லெப்பறத்திலும் எக்காலத்திலும் இருந்தவர்கள் பெச்சுமாரி நிலை பில்லாமற் போகும் கருத்துக்கள் எப்போதையும் இருக்கும்படி படக்கூறும் அல்லது அறிஞர்களினால் எழுதப்பட்டபின்பு வரு க்காலங்கள்குப்பிரயோசனைமுன்னதாயிருக்கும்படி செய்துகொ ண்ட வயலகைகளையும் பற்றி மேற்போன அதிகாரங்களில் கருத் துக்காய்ப்பார்த்தோம்.

உ. முன்னிருந்த சாதியரெவரினும் கிரேக்கதேசத்திலும் உ ரோமபுரியிலும் வாசம்பண்ணின சனங்கள் சாத்திரஞ்செய்தியாக

யில் மிகப்பேர் போந்தவர்களானதினும் அவர்கள் அனுடைய துகொ ண்ட கலவியின் தேர்ச்சியைப்பற்றி இவ்வாறஞ் சிலவற்றை விந்தி உரைப்போம்.

க. கிரேக்க தேசங்களிலுடைய இராச்சியங்களைத்திறந்து அந் தேசியப்பட்டினத்தார் எண்ணிலும் எழுத்திலும் மிக விரும்புற்ற வர்களாயிருந்தார்கள். பெரிக்கிவிசு என்பவர் இருந்தகாலத்திற் கல்வியின் வளர்ச்சி எவ்வியமாயிருந்ததென்றறிந்துகொள்ளக்கூடிய யதாயிருந்தது. இவர் இருந்த காலத்தைப்பார்க்கில் அது பார் சாவீனிராசாவாய் முதலாம் ஆற்றெச்செக்ஷிற் என்பவரொ ண்ட காலத்துக்கும், மக்கேதோனியாவில் இராச்சிய பரிபாலியா யிருந்த இரண்டாம் அலெக்சாந்தருடைய காலத்துக்கும், கெகேயிய யாவென்னுள் தீர்க்கதரிசியின் பராபரிப்புக்குக் கீழாக எருசலேமில் தேவாலயர் திரும்பவும் கட்டுப்பட்டகாலத்துக்கும் நடுகாலகெரி ற்பத்து இராசாக்கள் நிறுபிக்கப்பட்ட காலத்துக்குஞ் சரிவரப் போருக்குது.

உ. காரியசெய்கைக்குச் சித்தியான படிப்புக்கண் அந்தேனே யார் சிலவகைகளில் தங்கடங்கள் வீடுகளிலிருந்து கற்றுக்கொண்ட தமன்றிப் பெரும்பாலும் அவ்விடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களிற் படித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் படிக்கி றதற் கைத்தாறு வருடத்துக்கு முன்னிதாகத் தங்கள் மன விஷய த்தைத் தேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்குப்போகமான யாதொ ள்நிலும் அவர்கள் சேரப்பிரயத்தனப்பட்டாமல் வீட்டுத்தங்கடங் கள் சடங்குகள் புஷ்டியாகும்பொருட்டு காணுவதான வின யாட்டுக்களில் தங்கள் சேரங்களைச் செவ்வறித்துவந்தார்கள். இ வ்வித வினயாட்டுக்கண் வினயாடும்படிக்காதாரமாகப் பிரதான மான கட்டளை ஒழுக்குகண் நிருபித்தும் வந்தார்கள். அந்தேனே யார் கற்றுக்கொள்ளும் கற்பனையனைத்திலும் இவ்வினயாட்டுமே கவும்பெளமானதாயிருந்தது.

இ. கிரேக்கர்கள் எழுவகையான படிப்பினகணப் படித்துவந் தார்கள். அவையாவன இலக்கணம், அலங்காரம், தருக்கசாஸி திரம், கணிதசாஸிதிரம், தேவாத்தியவத்தை, பூமிஅளவைச்சா த்திரம், சோதிடசாத்திரம். ஆளுமும் மேற்கூறிய நூல்களில் இ லக்கணத்தையும் அவங்காரத்தையும் அமர்ந்தெக் வெகு காலத்துக் குமுன் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விரண்டு நூல்களையும் வி த்தியார்த்திகளும் மெத்தப் புலன்கொண்டு கற்றுக்கொண்டார்கள். தங் கையின்கறி மற்செல்லாரும் மிவெச்செரென்று இவர்கள் எண்ணியவ த்தினால் தங்கள் கையாடையையெய்வறி வேறெத்தப் பாடையை யாகுதல் படிக்க அவர்கள் இடங்கொடுக்கப்பாதிருந்தார்கள்.

க. அந்தேனேயப்பெண்பிள்ளைகணப் படிக்க இடங்கொடுப்பது அவர்களுக்குள் மெத்தக் கட்டுப்பாடாயிருந்தது. அவர்களுக்குள் கயிராசியான மரபுக்காரர் தங்கள் பெண்பிள்ளைகள் வாசிக்கவும், எ ழுத்தவும், கைக்கவும், புடைவைகளுக்கு ஆட்டுரோமியு செப்பிடவும் தங்க்களிலாச்சிரமத்துக்குத் தங்க்களையகணப் பாரக் கவும் மாத்திரமே அவர்கள் படிப்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆளுமும் உயர்ந்த அடுக்கில் அல்லது திரையிலுள்ளவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட சாதாரணமான படிப்பினகணயின்றி அவ்வுரினுண்டாரும் வி ருந்துகணிலும் மார்க்கசாரத்துக்கடுத்த தியமதின்கூடகணிலும், அ தாவது தங்கள் தலைபில் பரிசுத்தபெட்டிக் கைக்காரத்திலும் மெத் தப்போவது அல்லது ஆண்டவனுக்குத் துதியாகவும் தங்க்கள்கொடுப் புதலாகவும் ஞானப்பாட்டையப்பாடுதல் அல்லது தேவாராதனைக் கொன்றதாக கடைமாடுதல் இவ்வதமான படிப்புக்கணப் படித்து வந்தார்கள்.

உ. அவர்களுக்குள்ளே கொஞ்சப் புத்தசேரலைமாத்திரமிருந்தன. அவகணில் புத்தகமுதலானவைகள் மிகுதியும் குறைச்சலாயிருத் தன. புத்தகங்கள் கிடைப்பதற் தெண்டிப்பு. கிடைத்தாலும் அவகணின் வினயோ மிகுதி. பிளேற்றே என்பவர் பிலவோலே யலஎன்பவரார் செய்த முன் மசிறுப்புத்தகங்களுக்கு அநாஎடு. ய லுள்ள வினகொடுத்தவாக்கினார்.

அ. நோமச்சாதியார் ஆதியில் முழுதும் புத்தவிலத்தையும், வேளாண்மைத்தொழிலுக்குத் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தின தேயன்றித் தங்கள் கதேசபாடையிற் தேமகிறதற்கவர்கள் கா த லாயிருக்கவில்லை ஆளுமும் கிரேக்கதேசத்தை வெற்றிகொண் டாரண்டின்பிறகு, ஞானகணச்சிபிணும் அலங்காரத்திலும் மெத் தத் தகாண்டகாண்டவர்களாகிக்கடைசியாய் மதரபாட்டளமே அவ ர்களுக்குள் விரும்பிப் படிக்கும் பிரதான படிப்பாயிற்று. அவர்கள் கிரேக்கதேயத்தைச் செய்கொண்டபடிப்பிலே தானே, கிடைக்க

முரிதம் வினயேறப்பெற்றதமான புத்தகங்களையும் மந்தம் ஆக்கியோரியநிறிய அங்கங்களும் தங்கள் சமஸ்தானப்பதியடிய குறைய நகரின் சேர்த்ததினால் அத்தேனையர் பெருமைபாராட்டக்கூடிய நிறும் அறிமுகாக அவர்களுடைய புத்தகசாலைகளும் கல்விக்கொத்த பொருள்கள் எல்லாம் வீடுகளும் விவதாரமாயின.

க. இவ்வகை கிரேக்கர்களின் இருத்ததானே அந்தந்த அங்கங்கள் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்திமாராளுக்கள். அந்தப் பட்டணம் உரோமைகாடானதின் பிள்ளை உரோமருக்குள் யோச்யராய் வாழ்ந்த பிள்ளைகொல்லாருக்கு தெளிவுறப் படிக்கும்பொருட்டு அத்தேனேபுரிக்கொடுப்பப்பட்டார்கள். சிந்திரிசுந்நிற் கொஞ்ச நீரைப் பருகுவதைவிட்டுக்கேளிரைப் பருகுவதற்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவ்வென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கிதர்கள் எல்லாருக்குக் கிரேகராவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

ல. சல்ல ஆழமாய் மாறுபாடுகளில் உறபடுத்தந்தக்க சாஸ்திரங்களைக் கற்பதும் அவல்காரரும் காரியசாதகமுமே உரோமர், கிரேக்கருடைய பிரதான படிப்பாயிருந்தன. சாதாரணமான சூத்திர குத்திரங்களைக் கற்றெதற்கு உரோமரிடத்தில யாதாமொரு பன்னிடமுதலிய இடங்களில்வாதிருந்ததாற் சனங்கள் அறிவிக்கொடுக்கிறதெனப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். கிரேக்கதேசத்திலிருந்து படித்தவர்களுக்கொண்ட படிப்பின்களை உரோமர் தேர்ச்சிபண்ணுகமில்லை. அல்லவென்று பிறவிட்ட இரண்டு சதக்காலத்துக்குப்பின்னேயல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்கள் அந்தப் படிப்பின்களுடன் யாதொன்றையும் கட்டவில்லை.

மக. இரட்சணியவருடம் இத்தொகு சதகத்தில் உரோமைகர்க்கு விரும்பத்தின் பிள்ளை, கொத்தல், வண்டல்வ என்ற இருவகை வகுக்கத்தார் பூமிபிண்ணுள்ளே பிரதானமான இடங்களில் படுக்கி கட்டியவாண்டார்கள். அப்போதானே "இருட்டுடன் ஆகியும் அல்லது மையபுகும்" என்று சொல்லப்படுவதாகிய புகைகள் ஆயிரம்வருடக்காலமாக உரோப்பையிலுள்ளிருந்தன. இவ்வருடக்காலமாக மனிதனுடைய மனது அசுத்த நித்தரையிலிருக்கக்கொள்ள அந்தசாமத்திற் புகழடிக்கும்மேலேயிற் திரிபடவந்ததுக்கிடையே சிறுக்கத்திரங்கள் செல்லும்வண்ணமாய், புத்திரசாதாரியப்படுத்த உண்டான சில பல சனங்கள் இடைக்கிடையே யெழும்பினார்கள். ஆனாலும், வெளிச்சமானது ஒரு சிமிடக்காலமாகத் தலக்கமாயெறித்தாலும், பேதமை, தீமை, அவபத்தி, மாரக்கத்திரக்கொளும் மாய்மாலம்முதலிய கண்ணக்கரிய இருவகை ஓட்ட வறிகாணும் போயிற்றது.

மஉ. இப்படிபுகுக்கப் பதினாந்தாம் அந்நாண்டில் அட்சரங்கள் உதயமாயின. பராபரன் வெளிச்சமுண்டாகக்கவதென்று சொல்ல வெளிச்சமுண்டானதுபோலே திருப்பவும் அப்படிச் சொன்னவண்ணமாக மனிதனுடைய மனவிருண்முதலிய சகல விபரீதங்களெல்லாம் படுகுறையாமாய்ப்போனதினால் சாத்திரகுத்திரங்களும்கிடையே தொட்டுணை எங்குமுண்டாகிப் பரம்பின. அப்படிக்கண்டு பிடித்த குத்திரங்களுக்குள்ள, கடுதாசியுண்டாக்குகு குத்திரமும், காலவரையைப் பகுத்தறியும் மனிச்சுத்திரமும், அச்சுடிக்கிற குத்திரமும், தூரத்திற் பாராண்க்கிட்டத்தோற்றவில்குக் தூரத்திடுக்கண்ணுக்க்குத்திரமும், வெடிமருந்தும், திசையறிக்குவியும் முதலான குத்திரங்களே மிகமேன்மையும அபுருவமுமான குத்திரங்களாயிருந்தன. பூமியானது கோவடிவெனும், கிரகக்கொவலாகு குரியினச் சுற்றினதென்று சாத்திரகுத்திரவழியாய் தூழ்ச்சியெறியறியப்பட்டு நிலையுறத்தப்பட்டதாய்வுத்தது.

மக. சமயாறுமுதலிய சீர்த்தேற்றமும், வேக்கள் என்ற வித்துவானும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சாத்திர குத்திரங்களும்கனிதசாதிக்குள்ளே திணுகொண்ட அநாயுத மறிப்போகாத அறிவைக்கொருத்தி விவரித்துறுதிப்பட்டதாய்க்காணவண்ணமாயது. அவ்வாறிருந்தால், சிந்திரிசுந்நிற் பரம்பரிய உலகத்திலேமனவிருளென்றும் வேடுகுருகாலம் வந்துசேர்ந்துவிடுமென்று பிணக்கவேண்டியதாகவேயிருக்கின்றது.

மச. கிரேக்கதேசத்திலும், உருமாயுரியிறுமுள்ள செனங்கள் அடைத்துக்கொண்ட மனவிஷயத்துக்கெடுத்த படிப்புக்களையும், உரோப்பையிலுள்ளசாதிபார், பிரதானமாய் இராச்சியத்துச் சனங்களால் சிபயிக்கப்பட்ட இராசாக்களவரணப்பட்ட பூசியதேச அமேரிக்காவரடைத்துக்கொண்ட உண்மையான, செய்கைக்குறித்தான, உபயோகமான அறிவையுமொன்றுடனென்று குறிப்பிட்ட இப்பார்க்கும்பொழுது ஒன்றுக்கொன்றிருக்கிற ஏகதேசம் எவ்வளவு பெரிது! இவ்வெய்துக்கெடுத்த அல்லது அவல்காரத்துக்கெ

த்த கல்விக்க சிபாயல்தலக்கவிதும், மனவிடபத்தக்கெடுத்த கல்விக்க பக்கிக்கடக்கவிதும் படிப்பிக்கப்பட்டன. ஆனாலும் உருக்குடியானவர்களும் சித்திரகாரர் முதலிய தொழிலாளிகளும் படிக்கிறதற்கு யாதொரு ஏதுக்கெடுக்கப்படவில்லை.

மடு. இப்பொழுது, சாத்திரப்பக்கிக்கடக்கமும், கல்வியிலும், படிப்பாளிகள்க்கவந்தகட்டு சங்கங்களும், சகலசெனங்களும் படிக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களுக்கும் சமுத்திரம்போலப் பெருமும் அறிவையோ அவர்கடக்கடக்கவிதமென்றுத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அந்தாற் பிரபோசனத்தை யடைந்து கொள்ளுகிறார்கள். தந்தையிப்ப அவர்க்குத் தாய்க்குக் கட்டும் வெளிச்சத்தைப்பற்றி அறிவும் உரிமையுடனே உற்றத்தியாளிக்மும்பொழுது, அவர்க்குடைய மகனோசகங்களும் ஒவ்வொருசாரியத்திலும் அவர்க்கு அடைத்துக்கொள்கிறார்க்கும் பிரயேத்தனங்களும் முயற்சிப்படுவதெவையின்றது.

மக. சாக்கள் படிக்குமெல்லாப் படிப்புடனேகூட, சிந்தனாமரக்கமே காங்கனடைத்துக்கொள்ளு சகலவித அறிவிதும் பூரண அறிவென்பதை காக்கக் கற்றுத்தொழுகவேபடாதது. இந்த உலகத்திலே எக்கனே மறுபெருக்குப் பிரபோசனமுக்கவர்க்காகவும், சகலவர்க்காகவும், யாரம்மியமுக்கவர்க்காகவும் வரப்பண்ணுதிறந்த சிந்தனாமரக்கமேஉல்லாமல் வேடுகுருமுதமுமில்லை. எவ்வுடைய சிவையியுதென்ற எய்திக்கைக்காக சாக்கள் சிந்தனாமரக்கத்திற் காட்டிய புகழ்ப்பட்டத்தக்க வாக்குத்தந்தக்கன சிறு வேற்றுமெதற்குக் கட்டுகின்றாயிருக்கிறோம். ஆகையால், பிரபஞ்சமென்றும் புத்தகத்தை காக்கள் படிக்கும்பொழுது, ஆகாரப்பொருளையும் திரகாரப்பொருளையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பண்ணு அந்த ஊற்றாகு (அதாவது கத்தாவுக்கு) காக்கவண்ணமும் எவ்க்கள் சிந்தனகை ஏடுமெக்கவேண்டுகமும். ஆண்டவன் சிடித்தபொருள்க்கிலே காணப்படும் எண்மையபுத் தந்தவந்தையுப் பற்றி காக்கள் படிக்கும்பொழுது பிரபஞ்ச குத்தாவுக்கு முன்பாக காக்கள் எவ்க்கள் தூயங்களைச் சாயத்து உலவனவென்று சொல்லக்கூடாத அப்புடனே அவரை மதித்துத் துதித்து வணங்குவோமாக. (இரண்டாம் பகுதி முற்றுப்பெற்றது.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—NO. XV.

MY YOUNG FRIENDS,
In my last letter I observed that the problem, relating to the Native intellect, had, "within certain limits," been solved in a manner creditable to the national character. This saving clause—"within certain limits," is worthy of some special attention. Sentences can be pronounced no farther than the experiment has been carried and the result accurately noted. It is to be borne in mind

1. That you have been brought but to the threshold of the temple of science; and that your appearance at the threshold is, at best, but an uncertain index to the manner, in which you would be able to acquit yourselves, were you to enter in and attempt to survey and to fathom any of the great departments of human knowledge. Hitherto you have been conversant with but the rudiments and first elements of the several sciences, that have claimed your attention. The heights and depths of them remain to be explored. The very names of the subdivisions and collateral branches of these sciences would appear but as barbarous terms to you in whatever language they might be expressed.

2. The encouraging progress you made in your classic course and which gained for you the favorable judgment to which I have alluded, was made under the influence of an artificial stimulus, arising from that very peculiar concurrence of circumstances, under which you received your education. This must in all fairness, modify, in some degree, the opinion that might be formed of the national intellect, by what appeared in your case. In speaking of this subject to your benefactors and friends in America, it is an appropriate remark, that the system of education we have hitherto pursued, is, both in an intellectual and a moral point of view, of the nature of the hot-house cultivation. To render this allusion plain and pertinent to those who live in this hot climate, for the sake of illustration, I may observe, that were the grape vine of Ceylon to be transplanted to a hot house in New England, it might, by means of an artificial climate and cultivation, be made to put forth the semblance of the delicious grapes of this island,—but it is well known that New England is no country for grapes. The few found there are both dwarfish and sour.

3. It remains to be seen what will be the results of the mental culture, and the mental stimulus which you received while under instruction in connexion with the Mission. We witnessed with pleasure your progress in learning; but was a love of learning, and a thirst for knowledge acquired which will serve you in after life? The pressure under which your progress was made is now withdrawn; and is your course direct, in the further ac-

quisition of knowledge, or, is it *retrograde*? If under the pressure of *want* you parted with your class books on finishing your course of study, was it that you might, as soon as your means would allow, procure other books, and such as are more appropriate for qualifying you for higher services in your several callings? While under instruction, you learnt that man is an animal,—an intellectual and a moral being. While it is admitted that the wants of our inferior natures are more immediately pressing and imperious, it is pertinent to inquire, whether it be any part of your monthly or yearly arrangement of expenditures, to make systematic provision for the *immortal spirit*,—for the cultivation of the *intellect* and the improvement of the *heart*? What may be the extent of your libraries and what value do you place upon the books you possess?

In the "Calcutta Christian Observer" for the month of August, a formal inquiry is instituted as to "What has become of all the young people who have enjoyed the great advantages of the various institutions which have been established expressly for their benefit: that few of them rise above the level of their less favored countrymen seems to be an *anomaly*; especially when it is remembered that Bengalee youths, when at school, manifest an extraordinary degree of mental acuteness, and a great facility for mastering the most obtruse subjects." This is a testimony given respecting the educated Natives of Bengal, by one deeply interested in their welfare, and intimately acquainted with the facts of the case of which he testifies.—I purpose in some future letter to give a formal reply to the foregoing question, and show by an induction of particulars what has become of certain classes of young persons, who have enjoyed the advantages of the institutions formed for their benefit. For I have the impression that the *Tamilians* have some thing to say and to show, on this subject, that will be for the encouragement of those who are fellow-laborers with us in the cause of native education. If I understand the state of things in Bengal, compared with that on this island, educated natives of all classes here, have, if faithful to themselves, a fairer prospect of rendering their literary attainments immediately available for useful purposes, and of rising to comparative eminence in Society than in Bengal. I must not however conceal the fact, that I have many apprehensions, in common with the writer whose remarks I have quoted, that there may be grievous disappointments respecting the recently educated Natives of India. It is a jealousy for the honor and reputation of those with whom I have been more immediately connected, that induces me to use great plainness of speech, whenever this topic is presented; and I shall be much mistaken, if they do not duly appreciate any motives and give me full credit for a continued interest in their welfare.

I shall close this letter by turning your attention to one of the many tests, which may assist you in determining the amount of interest you take in your own mental improvement, and in the improvement of your fellow-countrymen. I refer to the *உதய தாரகை* or *Morning Star News-Paper*,—the medium through which I am now addressing you. "A *News-Paper*," says the last number of the "Friend of India," that passed through my hands, "a *News-Paper* is the first intellectual want of civilized man." A *News-Paper* furnishes a greater amount, and a greater variety of useful information, at a cheaper rate, and in a more convenient form, than any other publication of human origin. If a man has life and intelligence enough to read any thing profitable, he will read a *News-Paper*. Hence, in all civilized and enlightened countries, the *News-Paper* may be ranked next in order to the Bible and Almanac. In all such countries *News-Paper* literature is a staple commodity, every where in demand. It is a fair index to the literary and moral taste of the educated classes, who contribute to the pages of the *News-Paper*, and also to the degree of intelligence existing in the community at large. By means of the *News-Paper* there is an unceasing interchange of thought and feeling, throughout the country, on all subjects of business and politics, science and literature, morality and religion, and passing events of every description, which are of common interest.

The "Morning Star" is the first *News-Paper* published in the Tamil language on the island. It has made more annual revolutions than any other luminary of its kind in Southern India. It originated in the benevolent wish of the Mission to secure to your benighted countrymen the advantages of a literary *News-Paper* and to render further assistance to those of you, who are beyond the reach of their immediate influence. To carry out the benevolent designs of its projectors, the *Paper* should be ably edited, extensively circulated, and attentively read. But by whom is this three-fold object to be accomplished in such a land as this, where no "intellectual want" of a *News-Paper* is felt:—and where new channels are to be opened, and new roads constructed, through which the carriers of *News-Papers* may pass? It is obvious that the literary character and reputation of the *Morning Star* will be, to an important extent, identified with the literary character and reputation of those for whose welfare it was primarily designed, and on whom confident reliance for co-operation was placed. Permit me then, in view of these remarks, pointedly to inquire, what you have done, either in the way of personal effort, or of pecuniary expend-

iture, in furtherance of these benevolent designs, from which the *Morning Star* originated? What value have you set upon the Publication, either as the means of your own improvement, or of imparting light and knowledge to your countrymen? What contributions have you made to its pages within the three years of its existence? What have you done to extend its circulation within the sphere of your influence? And what shall be its future destiny, so far as your own influence is concerned?

You will, I am persuaded, bear with me in this freedom of inquiry, inasmuch as it is not the *pure metal* that exclaims against the heat of the crucible in the hands of the refiner. Yours very truly,

Tillipally, 21st December, 1843.

D. Poor.

இலங்கையின் விருத்தி.

ஆசிரியர்க்கண்டத்துள்ளடம்பிய பற்பல நாடுகளிலும் திவுகளிலும் அதிகமவனப்பொருத்தியதாயிருக்கின்ற இலங்கைத்தீவில் இக்காலத்தில் அனைமாயிரம் இங்கிலாந்துத்தர்க்களும் காட்டைப்பெய்தக்ருத்தித் தோட்டஞ் செய்வீங்கிறதற்கென்றவந்த துரைமக்களும் வந்துகடித்தக்கடவ்கள் முபற்சியிலேற்பட்டுவருகிறபடியினாலே சென்னப்பினத்தச்சுப்பதித்துப் பிகாரஞ்செய்யலான (Spectator) இலங்கைநெற்றர் என்ற சமசாரப் பத்திரிகையிற்சென்றிருக்கிறபடி இத்தேசத்தில் வாசம்பண்ணுகிற துரைமக்களையும் இன்னதென்ற சொல்லப்படாத மிகுமகிழ்ச்சியுடன் இலங்கைத்தீவில் கடக்குங் காரியவல்லவகளை வெருக்குத்துடன் பார்த்துவருகின்றென்பதற்கையமில்லை. இன்னும் "இத்தேசநேசன்" என்றும் காணப்பெயரையுடைய (Friend of India) "பிறெம் வட்டவீத்தியா" என்றும் புதினப் பத்திரிகையிற்சென்றியை வலபரித்தபடி, ஒருவன் கருத்துநா கசியிவிரும்பு ஒரு புனைக்கப்பல்ல துறப்பெருடல் கூடத் தானுடையிச் சமுத்திரவழியாகப் புதிய கத்தாயினமென்ற காரணப்பெரைக்கொண்ட காலியையோ க்கவரும்வென்றில் அவர்கள் சரிசென்கியதென்ற அதிகமாய் டைவருமன்றித் காலவிறங்குமபொழுது அவ்விடத்தலொரு சென்கியமான சத்திரத்தைக்காண்பதமன்றி அஞ்சல் வண்டியிலேறிப்போவதைபுக்காண்பார்கள்.

இலங்கையில்திபுத்தம் மகத்துவம்பொருத்திய மந்திராலோசனைச் சங்கமொன்றைப்பண்ணப்பட்டபடியினாலும், அவரவர்க்குச்சீர்த் காணியுமியினுண்டாகும் பலனை அவரவரே அனுபவிப்பதென்றானே துவக்கத்திபு சகலத்தினுள்ளிற்றங்கொண்டுவருவதற்கெதவாயிற்றென்ற எண்ணவேண்டியிருக்குது. அதுவுமன்றி மந்திராலோசனைச் சங்கத்தார், பயிர்ச்செய்கைச் சங்கத்தெச்சார்த்த துரைமக்கள் தங்கடொழிவில் அதை முபற்சிப்படுகிறதற்கென்ற வழிவகை துணைக்காரணமான கட்டைச்சட்டைக்கூ நிருபித்து உறதியாக்கியிருக்கிறதினாலே தானே சொல்லப்பட்ட பராசொய்கைச் சங்கத்தார் யற்றமிடக்கண்பார்க்கிலும் இலங்கைத்தீவைநாடி அத்தீவில் முயற்சியெய்ய ஏதவாயிற்றென்றும் எண்ணவேண்டியிருக்குது. ஆனாலும் இத்தேசத்திலும் துறந்த கண்முயற்சியை நாடித்தேடலுபார்க்கவிரும்பியவராதபோனதேது காரணத்தினாலேமேல்-துவக்கமியே ஒருவன் காணிகொள்ளுவதுண்டாகுல அதிலுலகரும் பிரயோசனத்துக்கு அனைருக்குடனும் அவ்வெயுரித்தாயியாகி அவனில்லாதகாலத்தம் அவன்பின்னடியாரே அக்காணியுமிக்குரித்தாயியாகிறார்கள். ஆனாலும் இத்தேசத்தினுள்ள காணியுமி ஆட்டிக்கொருக்குக்கெ-உரணபெத்தார டைமாத்நிரல் கொடுத்தவிட்டு முழுப் பிரயோசனச்சையும் அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் துவக்கத்திபு அதிகஞ் சீர்த்துக்குத்திறந்தான வேடுருத்திய உமணமெனில், சொல்லப்பட்ட மந்திராலோசனைச் சங்கத்தார் வானித்தொழிதற்கும் பயிர்ந்தொழிவெய்ய முயற்சிக்கும உபயோகயாருபொருட்டுப் பற்பலவிடங்களினாலுக்கெடுக்கண்கட்டுவத்தம், வெட்டாறகளை வெட்டுவத்தம், இன்னும் பற்பலவிதமான நற்செய்கைகளையும் பண்ணிவருகிறார்கள். இத்தியாவின் மந்திராலோசனைச் சங்கத்தவர்கள் ஆக ஐந்தபேர். ஆனாலும் இலங்கைத்தீவிலோ இச்சங்கத்தவர்கள், வள. பேர். இப்பத்தினையுபேரில், பத்துப்பேர் உரணமகத்துத்தயோகத்தாரகளும்த, மற்ற ஏழுபேர், உரணமேல் துத்தயோகத்துத்தசாராத பிரயுக்குமாயிருக்கிறார்கள். இப்பத்தினையுபேரிற் பத்துத்தியோகத்தைருங்கடிக்கொண்டு மற்ற ஏழுபேருடைய யோசனைகையுத்தட்டித்தாவ்கள் நினைத்தபடி கட்டண்களை நிருபிக்கவும் மாற்றவும் அழிக்கும்படியை தத்துவமுடைத்தானவர்களாயிருத்தாலும் அப்படி

அவர்கள் செய்யப்பிரியப்படாமற் பதினேழுபேரும் கூடித்தானே ஒவ்வொருகாரியங் செய்யுமெத் தாய்க் தோய்த்தபார்த்துப் பதினேழுபேருடைய சம்மதத்தின்படியே கட்டணகளை கிருதிக்கிறார்கள். அந்தை திருவிக்கிரமபொகைக்கும் இரகசியமாய் வைத்துக் கொள்ளாமற் பரச்சியமாய் அத்தைக்கொண்டு சணங்களுடைய கவாழ்வுக்கும் ல் விருத்திக்கும் அவை ஏர்த்ததோ அல்லவோ வென்ற மஞ் சணங்களுடைய சம்மதி இவை யோர்த்திருக்குமொவையு கவனமாய்ப் பார்த்திருக்கள். இவ்விதமாய் இவர்க்கைத்தீவி ல்வலித சியாயரலோசனைச் சங்கமுண்டானதினால், சவரணமேற் றப்பணங்களை வினாய்ச் செலவுப்பண்புபடிக்கு உபயோகமாய் வருவதற்காய்ச் சோதனைத்தந்தைக்கொடுப்பதற் குபயமாய்ப் தெருக்கண்க்கட்டுவித்து வெட்டாம்கணவெட்டுவித்து வருவது மன்றி நன்முயற்சி ஒவ்வொன் றார்க்குமோத்த வழிவகைகளைப்பண்ணிவருகிறார்கள். ஆகையினால் நார்பதவருடத்துக்குள்ளுண்டான சீர்திருத்தவிருத்தியும் நானுவருடத்துக்குள்ளுண்டான விருத்தி அதி கம் பெரிதாயிருக்கின்றது. என் நியாயத்தினாலானால், இவ்வகையிற் குடிசைக்கள் பதுகிப்பெருகுகிறதும் இவ்விலாந்தலும் இத்தேசத்திலும் இருந்தனெக துரைமக்கள் வெகுபணக்களைக் கொண்டுவந்ததினாலும்.

மேலெயெடுத்துக்காட்டின காரியக்கையன்றி இன்னும் நாக் கன்பா முடிமெய் றுமற் பார்த்தகவேண்டிய உபயோகமான காரியம் வேறுபெறாது. என்னவானால், இவர்க்கைத்தீவானது இத்தலதானிலொரு பகுதியைச் சேர்த்ததினால் இவ்விரண்டிடங் களிலும் வாசம்பண்ணுதன்ற சணங்களுடைய உடைகடைபாவனை முதலிய மற்றையவாழ்க்கை முறைகள் எக்காரியங்கனிலும் ஒத்ததாயிருக்கின்றன. ஆனாலும், மார்க்காதுசாரக்கனிலே மாத்திரஞ் சொற்பவியற்புணய். இத்தேசத்தினுண்டான நியாயப் பிரமாணமுறைக்கும் இராச்சியபரிபாலனவொழுங்குக்கும் மெத்த வித்தியாசமுண்டு. இவ்வகையில் ஐந்து அல்லது ஆறு சிவிலுத்தியோகத் துரைமார மாத்திரம் நியமித்து இராச்சியத்தை அபரிதவரவேண்டியதாயிருக்க, கா. சிவிலுத்தியோகத்தரையும் அவர்களைச்சார்ந்த அன்னம் வேறுபாட்டையும் நியமிக்கிறார்கள். சாலதிரப்பன்னிக்கட்டத்தில் நியாயசாலதிரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளாத துரைமக்களாற் சகலவிதச் சிவிலுத்தியினால், பிசுக்கால் காரியங்க்களும் இவ்வகைத்தீவில் கடத்தப்பட்டுவருகின்றன. கா. சிவிலுத்தியோகத்தாரையும், ஏசன் அத்துரைமாரும், தீயிதப்பித்களும், மலத்தொது நியாயாதிகாரிசீரலும், ஒருவருடத்தில், உளது, படினாக்குமேலே சம்பளம் வாங்கக்கடியதாயிருக்கவில்லை. இவ்வளவு சம்பளமும் இத்தேசத்திலுள்ள சக்கித்தாரிவிரண்டுபேருக்குக் கடைத்துவருகது. இவ்வகையில் தீயிதப்பித்யாகிய சிறி. அத்தோனி ஒவியத்து என்பவர மாத்திரமென்ற அத்துப் பெற்றுக்கொள்ளுஞ் சம்பளம் சென்னப்படினத்தில் அதிபதியாயிருத்த, சிறி. ஏறும் உடராயன் என்பவர வாங்கவருகிற பென்சனிலும், இரா. படினா குறைத்ததாயிருக்கின்றது

அனுமரணம்.

பிறகிட்டி புரட்டாதி ஸ். க. தீ. மருட்டிய இராசாவாயிருக்க தடவுலற்றவு என்பவருக்குச்சேர்த்த இராச்சியங்களிலொருபகுதியாகிய கூவேலூர் என்றிராமத்தில் அனுமரணமொன்று கடத்தது. இவ்விலைசாசாட்சியாருக்குக் கீழ்ப்பட்ட இத்தேசத்திலடக்கிய இராச்சியமெவ்வளும் அப்படிச்செய்யப்படுவதென்று பாரமண அட்டணகைத் திருவிக்கப்பெருக்கின்றது. ஆனாலும் இவ்விலைசாரருடைய நித்தவகுச்செல்லாத திட்டக்கனெல்லாம் உடன்கட்டை ஏறகிறார்கள். இவ்விலைசாரருடைய கட்டணயின்படிக்கு அதைச் செய்ய ஏவிலிகிறவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு போடுவார்கள். இத்தக் கொடிய தொழிலையும், தன்பத்தினால் அழுத்திக்கிடக்கிற பெற்றாரைப் பிசுக்கெழுத்துக்கொண்டுபோய்க் கண்காணப்பிலியுத்தகிற கொடிய செய்கைகளையும், மாதக்கள் தக்கள் தங்கள் சிறுபாலகர்களை முதலியின் வாய்க்கு இரையாகக் கொடுக்கிற தொழிலையும், செடிவகுத்தியாடலும், அக்கினியின் கடத்தலையும், மற்றுத் தன்னுத் தான் வதைத்தின செயலுக்குச் செய்கிறவர்கள் பிராமணங்களுடைய போதனையின்படி பாலப்பிராயசச்சித்தமடைத்து ஆண்டவனுடைய அனுக்கிரகத்தை அடைந்துகொள்ளக்கூடிய பெறுபெறவ்வர்களைவார்களைன்று தெரியவருகின்றது. பாலப்பிராயசச்சித்தத்தைப்பெற்றுச் சத்தோஷத்தையடைய வேண்டிய வழியிதுதானா! இத்தொழி

ல்களைக் கிறிஸ்துமார்த்தப்போதையுடன் ஒத்தப்பார்க்கும்பொருது மனமருவருக்குதே! பூமியின்மேற் சமாதானமும் மனிதருக்கு நற்பிரியமும் உண்டாகக்கடவதென்று கிறிஸ்துநாதர் பிறத்தபோது கூறப்பட்ட அத்தக்கடியும் கிறிஸ்துநாதருடைய பிரமாற்றத்திலும், அவர்கொத்தபோதையிலும் அவர்பணவின பிராணத்தியாகத்திலும் கிறிஸ்துநாதரையிருக்குது. சத்தருவை சிசுக்குதலை நியாயப் பிரமாணத்தை கிறிஸ்துநாதருடைய கிறிஸ்துநாதர்போதித்தார். மனிதன் ஞானியாகவேண்டிவ் அவரைப்பற்றியறியவேண்டும். இத்தமத்தவர்கள் பண்ணிவருகிற கொடிய செய்ப்புக்குவிரோதமான இரத்தஞ்சித்துவலுக்கின்ற சிபமதிட்டைகளைப் பார்த்தும்பொழுது அவைகள் அவகையின் மூலமாயுண்டாயிற்றென்று எக்களுக்குப்போதிய திருட்டாத்தமருது. விளக்கிய அறிவையடைந்துகொண்ட வாலிபர் தன்னையைய பிரயோகிக்கும் வழிவகையானே அறித்துத் தங்களுடைய ஊராரக்கொடுதே சொந்து அவர்களைத் தையிரியப்படுத்தி ஒரு சினனக்கக்கக்குமபெருதஅவபந்தி விழுந்துபோகிறதைக்கண்டு அதைக்கைதாக்கியெடுப்பதைக் காண்பது எவ்வளவு அதிசயம்! இப்படிப்பட்ட கேட்டை வருவிக்கும் விக்கிரவணக்கமும் அத்தைச் சார்ந்த நியமதிட்டைகளும் பயனிலவென்பதை அறிகிறதற்கேகவாலிபருக்குப் போதிய அறிவுவிளக்கித்திறந்தினால் அவரானவை மனதிறன்றன்னியற்றத்தவில என்னலுதும், இக்கழ்ச்சிவருடும் மந்திரி அப்படிச்செய்யாது விடுகிறார்கள்.

ஒருபிராமணன் அற்பசி ஸ். க. தீ. காலஞ்செய்தபேரக அலனுடைய மனைவி மற்றொன் உல தீ. காலமே தான் தன்னுடைய நாயகனெடுக்கட்டை ரவெண்டுமென்றண்ணி அவ்வண்ணத்தை ஒரு பிரபுக்குச் சொல்ல அவரத்தொடு வெகுபணக்கு செலவிலே வேண்டிய பிரயெத்தெடுவலாவற்றையும் ஒரு ஏகாந்த இடத்திலேபண்ணப் பண்ணிண்ணிண்ணிசென்றது. உட்கள காலஞ்சென்ற பிராமணனுடைய உறவகெருவன் ஒருசட்டியிலே நெருப்புமன்னிக்கொண்கி முன்னேபோகவேறு காண்ப்ப்சவங்காவிட்கொண்டு அநெகம் சணங்களுடனே மென்றமெனச்சென்று தகணம்பண்ணுமிடத்துக்குவந்து விருக்கட்டைக்குடேயே பிராமணனைவைக்க அவனுடைய நாயகி அளவிறந்த சத்தோஷத்துடன் தன்னவைனுக்குப்பக்கத்திலே இரண்மெணித்தியாவமா கவிருக்க புருடர் தீரீசன்முதலிய பிராமணக்கள் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்துகொண்டு காணுவாறும் புடைசுழ்த்துதின்ற கட்டைக்குமேற்கிடந்தே பிராமணன்மேலே செய்ப்பற்ற அவனுடைய நாயகி தன்னையனை மூன்றுதாஞ்சுறறிவத்த சற்றேபிரியமில்லாததுபோல அடுக்கியிருந்த கட்டையிற்றெற்றியிப்பற சின்ற எல்லோரும் கைதட்டி ஆர்பாரித்து இன்னுமொரு மணித்தியாலவளவுக்கு வேண்டிய கிரகையகனெல்லாவற்றையும் முடித்துப்போடச் சணக்கள் பத்தகொருத்தி காணுவதும் கட்டையிலே செருப்புவைக்குதுவைக்க முன்னிதாகத் தியெங்கும்பற்றிக் கொழுத்துவிட்டெரிய அத்தப்பிராமணத்தி வருத்தம்பொறுக்கக்கட்டாமல் அலறிக்கடவென்று அத்த செருப்புச்சுவாணையவிட்டு வெளிக்கிட்டோடுகிறதற்குப் பிரயாசப்பட்டு வெளிக்கிட்டும் கட்டைக்குப்பத்தடிதூரத்திற்போய்க்கிடக்கிட்டித்திறவர்கள் அவளுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவளைத்தப்புவிற்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாலும் பிராமணக்கள் விடமாட்டோமென்று அவளை மறுபடியும் ஏறப்பண்ணி அவள்நினைத்ததைச் செய்யும்படி துண்டவிட்டார்கள். ஆனாலும் திரும்பவுமேறமாட்டோமென்று சொன்னதினால் அவளை வாளாலேவெட்டும் தாக்கி செருப்புக்குள் அறித்துவிட்டார்கள். இதுகருமத்தைப் பார்த்துக்கொண்டுதித்த மகம்மது சமயத்தவர்கள் பிராமணரையெப்பிகழப் பிராமணருக்கும் அவர்களுக்கு சண்டையுண்டானதினால் மகம்மதுசமயத்தவர்கள் உக்கிரசொபக்கொண்டு வரக்கூடியவில ஒருவனைக்கொன்றுமொட்டதும்நி வேறுமனெக பிராமணருக்குப்பாடானகாயறும் போட்டார்கள். உடனே திசறவர்களைவாரும் அக்கங்கே அவாவரே போய்விட்டார்கள்.

On the Christian duty of being anxious about the salvation of others.

DEAR STAR,

Love, such as was discussed in my last communication, I think, should, if it is properly exercised, awaken, in the heart of every true and sincere disciple of the Lord Jesus, a feeling of deep solicitude for the salvation of others. Of this the apostle Paul was a noble pattern. The love which he

exercised towards God and his fellow ruined creatures inevitably led him to the expression, "*Brethren, my heart's desire and prayer to God for Israel is that they might be saved.*" In the remaining part of the same chapter, (which I earnestly recommend to the perusal, particularly, of those who are professedly the teachers of Christ's religion) the apostle allows their zeal for God and religion; but shows how mistaken it is; he compares the severe terms of justification under the law with the gracious covenant of the Gospel; he contends that this covenant is offered both to the Jews and gentiles according to the ancient prophecies; that the apostles, therefore, must needs preach to the gentiles in order to convert them to Christianity, and that the success of their preaching upon both people is agreeable to the scripture predictions. It is a wonder, then, that those who possess the word of God and profess to be "*the teachers of the ignorant*" and *superstitious*, are not *anxious* about the salvation of the ignorant and *superstitious millions* around them. Because, it is clear that every thing justifies *solicitude* and condemns *indifference*. Unconcern about the souls of others, indifference to their salvation, is a most irrational as well as a most guilty state of mind. The apostle, considering that "he was not made for himself only," and, hence, that "he should have a tender concern for the happiness of others," spared no labor "*to impart to them*" the knowledge of the Gospel.

We should also, before we proceed to apply these remarks to the state of things in this country, notice that it is a circumstance peculiar to the Gospel of Christ, that the virtues we are required to practice, namely, faith, hope, charity, &c. are all of them so inseparably connected with each other that where there is *any* one of them, there we may be sure to find *all* of them, or where there is *any* one of them *wanting*, then will *all* be *wanting*, and therefore, there will be no true religion—no sincere love and devotedness to the Saviour—and, in short, no Christianity at all.—From these considerations it becomes clear that the subject of our present discussion is a quality which should be manifested by every true disciple of Christ, who professes to be influenced by, and to obey the dictates of a *religion of love*. Now to turn directly to the Catechists and teachers—Are you not professors of this religion of love? Do you, then, in any measure manifest the consequences thereof? Are you anxious about the salvation of your fellow ruined and sinful creatures? Can you, if the apostle Paul were with you, sympathize with him in the anxiety he expressed for the salvation of others? Is not the state of things the same at present, as in the days of the apostles?—Do you not "*bear record*" to your countrymen "*that they have a zeal of God.*"—There is not, I should think, a single individual in this province, who is to be charged with the awful crime of denying the existence of a God whom he regards as his Creator, Preserver, and his future Judge, and, on this account, who does not seek to serve him in some way or other.—If this were not the case, we cannot in any other way account for the origin and practice of religious customs and usages among our countrymen. On the contrary you will find in every mind, some inclination to serve God. Among the heathen, much of the nature and properties of God is known by the light of nature—his infinite power, wisdom and goodness are manifested to the minds and consciences of all men—"for God hath shewed it unto them," partly by imprinting these notions of himself upon the hearts of all men, and partly by the book of creation, in which his glorious attributes are written in large and legible characters; and among the papists, although their notions have received an air of Christianity, there remains much of the same blindness and bigotry as among the heathen—and hence, we see, the one goes to fall down before "*wood and stone,*" and the other raises his hands in supplication to the *saints.*" Thus they manifest a zeal to serve God, but their zeal "*is not according to knowledge.*" For they, "*becoming vain in their own imaginations,*" and being lost in the most irrational conceptions and false reasonings, "*serve the creature rather than the Creator,*" and, thereby "*do not glorify him as God.*" Is it not, then, the duty of those who are set over them to endeavour to place them in the right way? I shall here take the liberty to suggest some motives to pious exertions; for the substance of which I am indebted to Mr. Pike.

I. All the obligations you lie under to the God of love should stimulate your zeal to promote his glory in the salvation of your fallen fellow creatures. Snatched yourself from the burning pit, should you not strive to snatch others from the flame? Redeeming love has displayed to us a salvation precious as the blood poured out by Jesus Christ upon Calvary—costly as the wealth of heaven which he resigned—free as the air we breathe—and lasting as the eternity of God.—Redeeming love has blessed us for both worlds—given us wealth for poverty—comfort for misery—hope for despair—forgiveness instead of condemnation—the love of God instead of eternal separation from him—and heaven instead of hell. But the Giver of these mercies bids us communicate the tidings of them to others. "Let him that heareth say, come."—Can we be truly influenced by the love displayed in the Gospel, if we do not labor and strive to benefit those who are perishing around us?

II. Can pity move? pity must move here. You live in a ruined world—described by God as a world "dead in trespasses and sins"—even all dead.—Could you spend an hour in a prison filled with malefactors doomed to die would not the mournful spectacle melt your heart into compassion and your eyes into tears? A mournful spectacle surrounds you—a dead world—millions of rational and immortal beings, all lost; all dead; all hastening to the grave with a sure and steady step, and unless taught of God, all hastening to the death that never dies.—All dead, all doomed to die, and all as sinners doomed to hell.—It is true, heavenly mercy discloses a path to life from these regions of spiritual death; but ah! how few regard these saving dictates! excepting only that happy few.—the high and low, the kings of the earth, and the great men, and the rich men, and the chief captains and the mighty men, and every bond man and every free man, and the bridegroom and the bride, and the ancient and the young, are all dead to God and dead in sin.—Can you be yourself a Christian, if you strive not to snatch some of the firebrands from these flames? Can you look at a parent or a child, a brother or a sister, a husband or a wife, and think this beloved relation is sinking to eternal death, and not feel anxious to lead them to the Saviour's fold?

III. If love can constrain you to exertion, you must be active.—Can you if truly a Christian, contemplate the costly sacrifice, and nameless agonies of the Son of God, and yet remain indifferent to the prosperity of the cause for which he died? Can you behold the Father of eternity resigning the Son of his love, in compassion to you and to others, and yet be careless about the conversion of a perishing brother? Did the Son of God sacrifice so much for your eternal happiness, and should you not anxiously render to him all the services that you can crowd into a few fleeting mortal days? Do you believe that the Son of God abode in this vale of misery, this world of death, for more than thirty mournful years? Do you believe that here he encountered every human woe, and all this for you? Do you believe this, if you feel little concerned about the prosperity of the cause for which he lived and died?—The tongue may say, "*Yes;*" but a *cold* heart and *inactive* life more truly answer, "*No,*" you believe it not; you have but the shadow of belief.—Do you believe, though sin, death, and perdition were your righteous doom, that a divine hand has snatched you from the fire—has woven for you a garland of unfading glory—has prepared for you an everlasting rest beyond the scenes of toilsome life? Can you believe this and remain inactive? "*God forbid*" that you should ever act so base a part—though, alas, it is acted by multitudes.

Hoping these lines will, by the blessing of God, be read profitably by all those who are in any way engaged in the work of the Gospel, Jafna, Nov., 18. 1843. I remain, Dear Star, Yours very truly, A NATIVE PROTESTANT.

[On the attributes of God.]

மெய்க்கூடவுள்ளக்கணம்.

அசண்டாகண்டனருள்புரிசு.

தாரகாஸ்திரியிடமாகத் தடையின்றியோக்குக.

சைவமயாதிகளின் வழிபாடியுட்பலகைதேடுவோர் தங்கள் சமய தேவர்களையே புகழ்த்து சான்றிலுறும் பொய்க்கூடையுள்ளார் மெய்க்கூடையுள்ளவர்களை வினக்கின்றபொய்ச் சமயதேவரைச் சாராது மெய்க்கூடையையே வணங்கிப் புகழ்த்திருக்கிற சிவ்வீடங்களை கோக்கும் பொது நலவிடமிட்டுத்தெனக் கருமநிர்வகும். தமிழ்க்கூலவரீலார் ஒவ்வொரு நூலுடையாரும் காலத் தவ்வலர் தந்தற்ற சமய தேவர்களைக் கைகட்டிக் காப்பிடையணங்கிக்கொள்ளுகின்றும் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தில் இரண்டொரு செய்யுளிலே ஒரேகடவுள் அவர்தலைகணங்களைக் கூறி சமயத்தேரிட்ட காயத்தைச் சாட்டாமல் வணங்கியு நிர்வகிப்பார். அவற்றிற் சிவவந்தர்ப்பின்னை காட்டுதல். இராமாயணம்.

உலகமயாவையுந்தாமுனவாக்கலு-விவையு அத்தலுநீக்கலுநீக்கி வர-வலகிலிவினையாட்டுடையாரவா - தவ்வலர் மயாக்கச்சுணங்களை.—முப்பயப்பெ ருளுக்குமுதலுமா - மெய்க்கூடக்கும்கறபவருடையே-ஒசடபுதாயைவறைதேடியசெய்யுதான்-சூப்பகவந்தெ மதன்னத்தணருவ ய்.—முத்திறத்தவகத்தவிரீ மூலமாய்-நித்த முத்தியன்தருணிதமர்-தத்தலுத்தமகாரண காட்டுசேர்-வித்தக ச்சுணத்தின்வெண்ணொம. இச்செய்யுட்களிற்கடவுள் எவ்வலர் உலகமயுட்படைத்தலுக் காத்தலுடயித்தலுமகலாதவனவற்றத்தக்கு வினையாட்டுடையவரென்றும்—முப்பயப்பெருக்குமுதலவரீ எய பொருட்டுத் தவ்வலர் எனக் கொல்லுகிற சகவேதமும். தேடிய செவ்வகையையுடையோரென் அம்மூவுகலுமருக்கின்ற ஆம்மக் கல் மூலமாய் நித்தியமுத்தியைக்கொடுத்தருவபவரென் அரு சொ

பிரஸ்தாவண.

உதயதாரகைப் பத்திரத்தை இவ்வருட முடிவோடே நின்றபோகவிடாமல் இனிமேல், சசம். ஆண்டிலும், பிறகிட்ட மூன்றுவருடங்களிலும் நடத்திவந்த ஒழுங்குமுறைபோலக் கற்கை, சாத்திரம், வேதவிஷயமுதலானவைகளைப்பற்றி எழுதி வரவிடுக்குங் கடிதங்களையும் அவைகளைப்பற்றி நாங்கள் தெரிவிட்டெடுக்கும் விசேஷங்களையும், பெரும்பாலுஞ் சகலர்க்குஞ் சாதாரணமாய்ப் பயினைநயக்கத் தகுதியுடைத்தான விருத்தாந்தங்களையும் பற்றிப் பவிரங்கஞ்செய்வதுமன்றிச் சுதேசங்களிலும், பரதேசங்களிலும் நிகழ்ந்த பிரதான சமாசார சங்கதிகளைப்பற்றியும் பவிரங்கஞ்செய்யப்படு மென்றித்ததைக்கொண்டு சகலர்க்கும் பத்திரதாபரிப்பாளராகிய நாங்கள் அறிவிக்கிறோம். சகலருமறிந்தபடி இதற்குமுன் நீங்கள் வரவிடுத்த கடிதங்களுக்குத் தாரகையிற்போதிய இடங்கொடாமல் நாங்கள் தெரிவிட்டெடுத்தெழுதிக்கொண்ட காரியங்களுக்குத்தானே மிகுதியாய் ஓடங் கொடுத்துவந்ததுண்டு. ஆகவே இனிமேல் எங்கள் கையொப்பக்காரர் வரவிடுக்குந் தகுந்த கடிதங்களைத் தாரகையின்கண் மிகுதியாய் ஒருவேளை பிரசுரஞ் செய்வதேயன்றி நாங்கள் நினைத்தெடுத்தகாரியங்களை மிகுதியாய்ப்பிரசுரஞ்செய்யமாட்டோமென்றெண்ணுகிறோம். இன்னும் பற்பலபுதினசங்கதிகளுக்குந் தாரகையில் மிகுதியாய் இடங்கொடுப்போமென்பதே எங்கள் எண்ணமாயிருக்கின்றது.

ஒருசுருத்தாய்ப்பார்க்கில் இருவகை நோக்கத்தைப்பற்றி உதயதாரகையை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோமென்று சகலருமறிந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. அவையாவன, உதயதாரகையழியாய்ச் சன்மார்க்கநடைக்குரித்தாய்த் தமிழிலுண்டான நூல்களையும் நல்லவாசகக்கட்டையும் அறிந்துபயின்றுகொள்வதற்கும், இவ்வூர்ப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளே நங்கள் மனதைத் தேர்ச்சிபண்ணவிரும்புகிறவர்கள் நங்கள் மனதுண்டாகுமெண்ணங்களை எழுதியறிவித்து அத்தால் நன்மையடையும்படிக்கேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்தைப்பற்றித் தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்பதாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கவில்லை.

எழுதாற்றன்பதுபேர்மாத்ஜிரம் உதயதாரகைக்குக் கையொப்பக்காரரென்று பிறகிட்ட, உ. சஞ்சிகையிலெழுதிக்காட்டினோம். இந்த எழுதாற்றைப்பது

கையொப்பக்காரரில், ம.தோடங்கி, மருய. மட்டுக்கு ஏரோப்பையார் அல்லது ஏரோப்பையாரின் வங்கிஷித்தார், உ. மருய. தொடங்கி, கா. மட்டுக்கும் இங்கிவிசுப்பாவையையப் படித்தறிந்த இத்தேசத்திலுள்ளவர்கள். மிச்சப்பேர் தமிழ்ப்பாவையைய மாத்ஜிரமறிந்த இவ்வூரவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகைப்பட்ட பலவகையான ஆட்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பக்காரராயிருப்பதினாலே, இன்னவின்னவகையான விஷயங்களின்னவின்ன வகையான கையொப்பக்காரருக்க திக பிரிதியாயிருக்குமென்றும், இன்னின்னகாரியங்களின்னின்னகையொப்பக்காரருக்கு உவப்பாயிருக்குமென்றும் தாரகைக்கு முகாமைக்காரையிருக்கிறவர்களே சகலத்தையுமாய்ந்தோய்ந்து பார்த்து அவரவர்க்குச் சுவையையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கத்தக்ககாரியங்களை எடுத்துமாத்ஜிரம் பவிரங்கஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைவிட வேறுமொரு பிரதான காரியமுண்டு. அதில் நாங்கள் வேண்டாவெறுப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதென்னவெனில், அவரவர் படித்துக்கொண்டாடும் வேதாசாரக்கோட்பாடு. மேற்கூறப்பட்டபலவகையான கையொப்பக்காரருக்குள், சைவர், வைஷ்ணவர் முதலிய சமயபேதிகளும், மசும்மதுசமயத்தவர்களும், ரோமன்கத்தோலிக்கமத்தவர்களும், புரோட்டெஸ்டாண்டிமார்க்கத்தவர்களும் இருக்கிறார்களென்றறிகிறதும், இச்சமயாதிசமயபேதிகளுக்குள் வேறொருவகையான ஆட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாஸ்திகரென்று சொல்லாமல் ஆஸ்திகரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்கள், சருவசிருட்டிகராய், நிருநாசராய், நிராகராய், நிருமலராய், அலிகாரராய், தபாசீலராய் இருக்கப்பட்ட சடவுளொருவர் உண்டென்று எண்ணியும் அவர் யாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லைபென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையினால் இவர்களையவர்க்கும் உபயோகமாயிருக்கப்பட்டகாரியங்களை மாத்ஜிரம் எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். இப்படிச்செய்வதில் சுத்த தப்பறையான கோட்பாட்டை அநுசரிக்க அவர்களைத் துண்டிவிடுகிறதற்காகுதல் அல்லவென்று அவர்களிலிருந்து கிளம்பும் துன்னெறியென்னும்பகைய வளர்க்கிறதற்குத்த போசனபதார்த்தங்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்காகுதல் விரும்பாமற் செய்கைக் குறித்தானதும் தேவதாபத்திக்கிசந்ததுமான விஷயங்களின்மேரில் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல போசனையையும் கொள்ளும்படிக்குமவர்கள் மனோகருவி

களை அருட்டுவதற்குத் தகுதியினை யுடைத்தாகிய காரியங்களை அவர்களெடுத்த வாசிக்கும்படிக்கு அவைகளைத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோம். பிறகிட்ட மூன்றாம் புத்தகத்தில் அனேகமனேகம் பயன்ற காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ் செய்தோமென்றதாகக் குறைகூறியனுப்பினவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், மேற்சொல்லப்பட்ட பலவகையான கையொப்பக்காரருடைய எண்ணத்துக்கும் அவர்களோடைய சுவைக்குஞ்சுந்தோஷத்துக்கும், கல்விக்கிடத்த காரியங்களில் அவர்களுக்குள்ள நிருபாகத்துக்குந் தக்கதாய் ஒரு காரியத்தை எடுத்துப் பவிரங்கம்பண்ணும்வேளையில் அக்காரியத்தில் மேற்கூறிய பலவகையான சகல கையொப்பக்காரர் கொண்டிருக்கும் விருப்பமும் எண்ணமுஞ் சரிவரப்பொருந்துமோ? எவ்வளவு வித்தியாசப்படுமென்றுங்கட்குத்தானே துலாம்பரமாய்த் தெரியும். ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் உவப்புநூல் மற்றவனுக்கது அரோசமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒன்றை ஆகாதென்றால் மற்றவன் அதை நல்லதென்பான், ஒருவன் இலக்கணவிலக்கியத்திலே பிரியப்பட்டால் மற்றவன் சோதிடசோசியத்திலே பிரியப்படுவான். இன்னும் பலர் வேறொரு சாஸ்திரத்திற் பிரியப்படுவார்கள். இப்படியே பல பேருடைய எண்ணமும் பலவிதமாய்ப் பேசுகிறபடியால் எங்கொந் கூடியளவு தெண்டித்துச் சகலரையும் பிரியப்படுத்தவும், சகலருடைய மனதைத் தேற்றவுந் தக்கணியான காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். ஆகையால் தாரகையினொளியை மென்மேலும் அதின் கிணைகிதர்களுளானே அதிகரிக்கப்பண்ணுவார்களென்றும் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்குடன்படுவார்களென்றும் நம்பிக் காத்திருக்கிறோம்.

எவ்விதமான காரியங்களை வருகிறவருடத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோமென்று நாங்களிப்பொழுது சரிவரத் தீர்மானித்துக்கொள்ளாதபடியினாலும் தேள்வைக்கடுத்த காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வதே எமது அபிப்பிராயமானபடியினாலும் அவைகள் இன்னினென காரியமென்றிங்ங்னமெடுத்த அறிவிப்பது அவசரமில்லை. தாரகைக்கு வரவிடுக்குங் கடிதங்களை மெத்த நன்றியுடைய ஏற்றக்கொண்டு எங்களாற் கூடியளவு ஒவ்வொன்றையுந் தேர்ந்துபார்த்துத் தகுதியானவற்றைப் பிரசுரஞ்செய்வோம்.

தாரகைக்கு ஏசுந்ருமாராய் அல்லது காரியகாராயிருக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் இவ்வருடத்துக்கு எவ்வளவு பிரதியெடுப்பார்களென்று தயவுபண்ணாததை மீ. ௫. திகதிக்குள்ளாகச் சொல்லியனுப்பவும்.

வரலாறு.

தனித்தனி கையொப்பக்காரருக்கு கூ. மாதத்துக்கு ஒரு செவ்வகாகவும்,
தபால் மார்க்கமாய்வாங்கிக்குள்ளும் தனித்தனி கையொப்ப

காரருக்குத் தபாற் செலவுடன், கூ. மாதத்திற்கு கூ. செவ்வகாகவும்,
பத்துத்தொடுத்த உய. பிரதிக்குள்ளாகக் கையொப்பம் வைத்துப்பணம் முன்னறக் கொடுத்துவாங்கும் காரியகாரருக்கு கூ. மாதத்துக்கு கூ. செவ்வகாகவும்,
அவ்விலமாய்த் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடனே மூன்று மாதத்திற்கு கூ. செவ்வகாகவும்,
உய. பிரதிக்கும் அதற்குமேற்படவும் கையொப்பம் வைக்கும் காரியகாரருக்கு கூ. மாதத்திற்கு கூ. செவ்வகாகவும்,
அதபோலத் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடன் கூ. மாதத்திற்கு கூ. செவ்வகாகவும் விந்தப்படும்.
அறிக்கைப்பத்திரங்களுக்கு முதன்முறை ஒருவரிக்கு, கடி. பென்னியும் அதன்பின் அடுத்தவரும் பதித்தல்களுக்கு ஒருவரிக்கு ஒரு பென்னியுமாக விலிய (Brevier) எழுத்துப் பருமமாகக் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக்கொள்ளப்படும்.
கூ. வரிக்கு மேற்பட அனுப்பும் மரண சங்கதிக்கும், மல்வ சங்கதிக்கும், அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே கணக்கிடப்படும்.
காத்தமெழுத்தக்கொள்பவர்கள் தாக்கல் வரவிடுக்குங் கடிதங்களை உதயதாரகையினது முகாமைத் துறைக்கு எழுதித் தபாற் செலவுகொடுத்தனுப்பவும்.

PROSPECTUS

OF THE MORNING STAR FOR 1844.

In announcing the intention of the supporters of the Morning Star to continue its publication through another year we have only to add, that the paper will be conducted on the same general plan as heretofore. Its columns will be filled with original and selected articles, on Education, Science and Religion, and other subjects of general interest, with brief notices of past and passing events. We shall aim to furnish all classes of our readers with as great a variety of interesting and instructive matter as is compatible with the narrow limits of our paper. We shall probably have, hereafter, less of selected and more of original matter than heretofore. It is also our intention to enlarge somewhat our News department.

It should be understood that the Paper has a two-fold object, which, in a sense, entitles it to a double claim on the patronage and support of the public;—viz: To embody in a permanent form the best and least (morally) exceptionable specimens of Tamil literature and language the country affords, and to afford a medium of communication with the native mind for those who feel interested in its improvement.

We have before stated that the present number of our subscribers is 750. Of these from 100 to 150 are Europeans or descendants of Europeans; 250 to 300 are natives educated to read English; and the remainder are natives having only a knowledge of Tamil. This statement will serve to show the comparative claims of these different classes on the Editor of the Star to consult their different tastes and wants, in the division and appropriation of the matter at his disposal. Besides this division, which refers to the intellectual condition of our readers, there is another to be regarded, of no less importance, in respect to their religious belief. We have among our readers heathens, Mohammedans, Roman Catholics and Protestants, besides a considerable number, who, we suppose have a sort of deistical faith. We wish to adapt the matter in

our columns to the edification of all these;—not to encourage them in adhering to an erroneous faith, or to cater to their vitiated appetites, but to give them that kind of reading which we consider best adapted to arouse their minds to thought and inquiry on practical and religious subjects.

Some of our readers have complained of the uninteresting character of many articles that have been inserted. Such should consider how wide a difference must exist in the tastes, dispositions and intellectual capacities of the various classes enumerated above; and that one person will often be greatly interested in what another may look at with entire distaste; and that which he is disposed to make a subject of complaint, another will be disposed equally to commend. We beg to assure our readers that we shall do the best that circumstances permit—to please all—to interest all—and to improve all;—and we shall hope for the continued aid and co-operation of our friends and patrons in furtherance of our object.

We do not think it necessary to state more particularly our arrangements for supplying the columns of the paper the coming year, both because the details of our plan are not yet fully decided on, and we wish to leave it open to such modifications as circumstances may render expedient.

The favors of Correspondents will be thankfully received and those of suitable character will be inserted as far as our circumscribed limits will allow.

The Agents of the paper are requested to send in their orders for the next year by the 5th proximo.

Terms of the Paper.

- To single subscribers, one shilling a quarter.
- To single subscribers by mail, (including postage)—one shilling six pence a quarter.
- To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, and pay in advance, nine pence each, a quarter.
- To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
- To Agents, for twenty copies and upwards, six pence each, a quarter.
- To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, and one penny a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at Brevier size.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES; **MANEPY**—Mr. J. EVARTS; **BATTICOTTA**—Mr. W. VOLK; **WANNAR-PONY**—Mr. S. TAMBIAHPILLY; **NEGOMBO**—Mr. C. PERERA; **COLOMBO**—Mr. P. CANJEMANADER FULLY; **KANDY**—Rev. C. C. DAWSON; **TRINCOMALIE**—Rev. Geo. HOLE; **BATTICALOE**—Mr. S. A. ALLEGHCOON MUDELIAR; **MOOLLITEVO**—Mr. A. McFARLAND; **MADURA**—Rev. R. O. DWIGHT; **DINDIGAL**—Rev. J. J. LAWRENCE; **NEGAPATAM**—Rev. P. BATCHELOR; **TRIVANDRUM**—J. ROBERTS, Esq.; **MADRAS**—P. R. HUNT, Esq.

SUMMARY OF NEWS.

The Close of the Year.—The closing year should remind us of the close of life, to which we all are hastening, and lead us to a serious review of our past lives. It were well, on this occasion, to ask ourselves, to what purpose have we lived, thus far? Have we regarded the life that we now live in the flesh as the infancy of our being—the season of our preparation for the eternal world—the all-important period that is to give complexion to our future being and decide our destiny for heaven or hell? Have we rightly improved it by making the needful preparation for eternity? Are we certain that our happiness would be secure if the characters we now possess should remain unchanged forever? Are our desires and affections placed on objects most suitable to our immortal nature and high destiny? Are we ardently pursuing a course of self-improvement in knowledge, virtue and piety?—What sacrifices have we made for the good of our fellow-men, whom we are commanded to love as ourselves? Do we walk in the fear of God all the day, and do and say only those things that we think are pleasing to him? Or, have we cast off fear and restrained prayer, and devoted our time and thoughts to pursuits of pleasure and selfish ambition? Will our Bibles bear witness for us that we have been diligent in the study of those truths that are able to make us wise unto salvation? Will our past sabbaths testify, that we have honored God by frequenting his courts, and offering to him the incense of pure and acceptable worship? Do we by daily repentance, faith and good works, shew that we have been renewed in the temper of our minds and that the spirit of God dwelleth in us? Let us remember that “if any man have not the spirit of Christ he is none of his,” and that by Him only can we obtain eternal life and glory.

COLOMBO.

Visit of a U. States Frigate to Colombo—The United States Frigate *Brandywine*, Commodore Parker, having on board the Hon. Mr. Cushing, U. S. Envoy to the court of China, anchored in the Colombo roads on Friday evening, the 8th inst. The next day, Mr. Cushing and the Commodore landed under a salute from the Frigate and were received with a similar honor from the guns of the Fort. The Governor's carriage was in waiting to conduct them to the Queen's house. Mr. Cushing went on Monday to Kandy.—The Frigate sailed for Canton on the 20th inst.

CALCUTTA.

THE BENGALIEE SPECTATOR IS DEAD—says the Editor of the *Friend of India*. The Conductors have lost a thousand Rupees within little more than a year, and, though their object was not gain, they have felt it prudent to desist from an undertaking which entailed a positive loss on them.

The object of the Journal was to discuss subjects connected with the welfare and improvement of the country. It was conducted with considerable ability, the Bengalee style was chaste, and as idiomatic as translations can be rendered, and the English composition did no little credit to the native Gentlemen who furnished it. Its politics were of a liberal cast. It looked for support therefore, both pecuniary and editorial, to the numerous youths who had received a liberal English education and who were supposed to have been thereby raised above the level of the vulgar prejudices, and to have imbibed that European thirst for knowledge, which increases with the supply. In both respects, the conductors have been miserably disappointed. Altho' there are hundreds of native youths who have received a liberal education, and are now employed in situations of trust, influence and profit, both under Government and by private individuals, they have taken so little interest in this enterprise, and have so completely failed to contribute to it, either by pen or purse, as to allow it to die a natural death. Some how or other, there seems to be the same disinclination to progress among those who have been made familiar with the finest models of European literature, which has characterized the disciples of the Vedas for twenty centuries, and kept the Hindus in a state of constant inferiority. Those youths whose minds have been imbued with the thoughts of Shakespear, and Milton, and Addison, and Johnson, and enriched with the study of mental and natural philosophy, seem to have dismissed all desire for improvement the moment they had gained the prize and obtained a situation. The “*Englishman*” seems to think that they are above taking a journal published both in English and Bengalee, and subscribe only for the English News-Papers: unhappily he is mistaken. After twenty years' labour in giving English instruction to native youth, and planting hundreds of them in situations of ease and comparative affluence, there are not one hundred and fifty-five who subscribe to the English newspapers of the Presidency, including the *Friend of India*. The national and hereditary lethargy has overpowered their spirit, and improvement is at an end.

It is now twenty-five years since the first News-Paper was published in India, and the number of Subscribers to all the native Journals little exceeds fifteen hundred. In no enterprise has so much talent and zeal been embarked as in that of the Native News-Papers, with so humiliating a result. The listlessness of this people is absolutely incredible, and appears to be

incurable. If any thing could have been supposed capable of breaking up the sleep of ages, it must have been the spirit-stirring Gazette; yet the nation sleeps on as in the days of Vekramaditya. Let us fancy for a moment the same stimulants to have been thrown among the Chinese, and the same strenuous efforts to have been made to infuse intellectual life and animation into them which have been so lavishly employed on the Hindus and how different would have been the result. We are sorry, very sorry, that the "Spectator" is dead, both for its own sake and for its influence on future efforts, but we are not sorry it is dead before Mr. GEO. THOMPSON leaves the country. It will serve to open his eyes to the deep lethargy which pervades the section of "enlightened natives" whom his eloquence roused for a time into a kind of galvanic action, which has been succeeded by as profound a slumber as that which existed before his arrival. He will now be able to comprehend the difficulty of introducing permanent improvement among a body which shows so few symptoms of vitality.

Robbery at Calcutta.—The "Hurkaru" states that an extensive robbery of shawls of the value of 20,000 Rupees has recently been committed in Calcutta. We are happy to learn that the Police have succeeded in discovering a part of the stolen property, and that other property stolen by the same parties has come to light.—*Friend of India.*

Steam versus Wind.—The *Hindustan*, Captain Redman, which left Madras on the 12th October, was only reported yesterday. She has made one of the slowest passages on record, having been forty-two days in the passage. The "Bentick" Steamer came up in 3 days.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* gives the important intelligence that Rajah Golab Singh has at length arrived at Lahore, with 20,000 of his well disciplined mountain soldiers, and has assumed the Government of the Punjab. He has at once refused to accede to the pecuniary demands of the refractory troops of Heera Singh, which have been urged with such insolent importunity, and will doubtless put them down by force. All the foreign officers including General Ventura are to quit the service.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the Overland mail for November, reached Jafina on Saturday the 23d instant, having been brought by the *Seaforth*, which reached Colombo, on the 19th instant.

In *Ireland*, a great Repeal meeting had been announced to take place at or near Clontarf, on Sunday the 8th of October. The day before the meeting, the Government issued a proclamation forbidding the meeting and threatening the penalties of the law on all who should attend. Previous to this fresh troops had been despatched to Ireland, and extensive military preparations had been made in Dublin, to give effect to the proclamation. The Committee of the Repeal association met immediately after the proclamation appeared, and issued a counter manifesto, declaring that as the resolution of Government had been so long delayed, it would be impossible to give the proper notice to the people, but calling upon the Repealers to return to their own dwellings and not to run the risk of a collision. Great efforts were made to prevent the assembling of the people, and messengers were despatched by Mr. O'Connell to all the towns and villages which were expected to send their contingent to the gathering. On Sunday morning, however, immense crowds, ignorant of the proceedings of the previous evening, came into Dublin, and the streets were filled with groups anxiously reading Mr. O'Connell's proclamation. The road to Clontarf was covered with troops, and bore the appearance of a campaign, while thousands of persons proceeded towards Clontarf to see the military display and apparently influenced only by feelings of curiosity. Notwithstanding the excitement of the scene, the whole passed off without the least accident or disturbance, and before dark the people had quietly dispersed, and the troops had returned to barracks.

Subsequently Mr. O'Connell and several others were indicted on a charge of conspiracy, &c. and gave recognizances to attend the court of Queen's Bench on the first day of the ensuing term.

In *Wales*, the violent proceedings of the Rebeccaes are continued, though with some abatement.—Having destroyed all the toll gates, they now act as incendiaries, burning ricks of hay and other property of the farmers. One night, a farmer named Richards, who had at the time bailiffs in his house for arrears of rent, had his farm visited by about 100 Rebeccaes, with their faces spotted with black. They threshed out all his corn, packed up the straw, and carried all his corn, straw, and stock off the premises; they then ordered him out of the house, and packed up his furniture which they took away. Having ordered the bailiffs, who were afraid to interfere, to be off, they carried all away with them, the bailiffs have been unable to discover where. The farmer says he does not know any of them nor where they have carried his goods.

The Revenue returns for the Quarter ending October 10, when compared with the corresponding period of last year, show an increase in the Excise, of £240,515; the stamps, £18,886; the taxes, £16,663; the crown lands, £7,500; the income tax, £1,743,060; and a decrease in the customs, of £414,469; and in the Post office, £8,000.

காத்தப்பிரத்தியுத்தரர்.

D. Riggs, Averankal; Candon Poodan, Canabeka; H. Bushnell; A. D. Eddy; தெல்விக்கர் பன்னீக்கட ஓர் மருட்கன் C. L. C. யாழ்ப்பாணஞ் சிதாரிவிருக்குத் தக்கக் கிளை சிதார்கன்; வண்ண கசரிற் குறிச்சியில் இருக்குஞ் சணக்கரும் ஒருமும்; அதமநருடம் ஓர் கிளிநொயன் என்ற இக்கடித்தகனெல்லாம் வந்தசொந்தன. அவைகளைப் பார்வைபட்டு இனிமேற் பிரசுரஞ் செய்யலாம்.

To Correspondents.

The *Hymn for Christmas*—by our friend F. C. G. is not destitute of poetical merit;—but in the crowded state of our columns, we are obliged to decline its publication.

புதின சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வாரடமுடிவு.

இவ்வுருடம் முடிந்தபொகலிருக்கிறதினாலே, காக்கச் செய்கும் இத்தற்கு முன் செய்த காரியத்தை எடுத்துப்பார்க்கவேண்டியது. உணரப்போல் உன் பிறப்பானவனைச் சினைக்கவேண்டுமென்று அண்டவன் இத்தருளின கற்பனையை நினைவேற்றிடுமே! இவ்வுருடத்தில் வெகு வெகு சிவாத்துமாக் காலஞ்சென்றபோக ஆண்டவன் என்னை வைத்துக்காப்பாற்றினது எவ்வளவு தபையென்றுப் பாருங்கள்.

சுங். பி. பெர்சிலவ ஐயரவர்க்க் தான் இனதாபித்ததமிழ்ப்பள்ளிக்கூட்களின் கற்கும் வித்தியார்த்திகளை இத்தமாதம் உல. நி. கதி. புதன் கிழமை இராத்திரி வண்ணார்பண்ணையிற் கோவிலிற்சேர்த்து, அவர்கள் கற்றிருக்கும் படிப்புனை அரங்கேற்றினதும் லாமற் பத்திப் பின்னைக்கு மாத்திரம் விலை உயர்ந்த சாலவை வேட்டி உபகாரமும் கொடுத்தார். அவ்வணயிற் கச்சேரிப்பித்திந்தரகன்தலை ஒருவராகிய ம. நி. பி. பேரிப்பராயன் பிள்ளையவர்களும், அமலிகைபாக்கர் சின்னத்தம்பியவர்களும், பேரிசிலையர் பன்னீக்கடத்தவாத்தியாராகிய கணகரற்றையவர்களும் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமார் செய்துவரும் சன்மையிற் அனுகூல சிந்தியைப்பற்றி ஒருவர்மாதியொருவர் பிரபந்தங்களைப் பண்ணினார்கள். அப்பிரபந்தங்களோ கோவில்கைபமாகவும், மனதுக்குப் பூசணமாகவும், அறிவுக்கு வளர்த்தியாகவும் இருந்தன.

இன்னும், சொல்லப்பட்ட ஐயரவர்களுடைய இக்கூட்கப்பள்ளிக்கூடத்திலும் மானுக்கா கற்றிருந்த படிப்புக்கள் இத்தமாதம் உல. தெயயத செய்வாய்க் கிழமை அரங்கேற்றப்பட்டன. சிமத பின்னைக்கு விடுபுயர்ந்த புத்தகங்கள் உபகாரக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வண்ணயிற் பரிசொத்தனக்கிடைக்கிடையே கிறிஸ்து மார்க்கர் எழுமியிப் பற்பல விருத்தார்த்தங்களைப் பிரசுரம்செய்யப்பண்ணினார்கள்.

NESTORIAN CHRISTIANS.

களைத்தோரியன் கற்றைவர்களைக் குறித்துச் செய்தபேரண ஆவணம் ம. யள்க் து— பட்டதாய் வந்த கடித்ததைக்கொண்டு அறிக்கிறதென்னவெனில், தலுக்கர் அக்கிளிநொயர்க்குடைய சிராமங்களையுங் கோவில்களை யுமெரித்துத் தானியங்களை யுமுறித்து அவர்களை யுமாண்பெண்ணென்ற பருத்தறியின்னி ஓரடியாய்க்கொண்டு செய்துபோட்டார்கள்.

அட்டவணை.—CONTENTS

Beachi's Instructions, &c.	255	வேதயொருக்கம்	உரகி
Abridgement of Good's Book of Nature	256	உட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்	உரகி
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. xv.	258	இலக்கணயின் விருத்தி	உரகி
On the Christian duty of being anxious about the salvation of others	260	அனுமரணம்	உரகி
On the attributes of God	261	பெய்க்கடவுள் இலக்கணம்	உரகி
Cural—Panchangum	262	குறள்—பஞ்சாங்கம்	உரகி
Prospectus	264	பிரஸ்தாபனை	உரகி
Terms of the paper	255	வரலாறு	உரகி
Summary of News	ib.	புதினங்கள்	உரகி